

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: Frank Bold Society, z. s.**, (dříve Ekologický právní servis), se sídlem v Brně, ul. Údolní č. p. 33, PSČ 602 00, IČ: 653 41 490, proti **žalovanému: Ministerstvu průmyslu a obchodu**, se sídlem v Praze 1, ul. Na Františku č. p. 32, PSČ 100 15, zastoupeného JUDr. Richardem Gürlichem, Ph.D., advokátem AK GÜRLICH & Co. se sídlem v Praze 1, ul. Politických vězňů č. p. 19, PSČ 110 00, **za účasti osoby zúčastněné na řízení, a to: 1) ČEZ, a. s.**, se sídlem v Praze, ul. Duhová č. p. 1444/2, IČ: 452 74 649, zastoupené JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., advokátem AK Weil, Gotshal & Manges, s. r. o., se sídlem v Praze 1, Křižovnické nám. 193/2, PSČ 110 00, **2) RWE Distribuční služby, s. r. o.**, se sídlem v Brně, ul. Plynářská č. p. 499/1, PSČ 657 02, zastoupené Mgr. Kamilem Stypou, advokátem AK Cestr & Partners, se sídlem v Praze 4, ul. Vyskočilova č. p. 1481/4, PSČ 140 00, **3) Město Kadaň**, se sídlem v Kadani Mírové náměstí č. p. 1, PSČ 432 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, ze dne 8. 8. 2012, č. j. 272/UPS/2012-8, JID: 107244/2012/KUUK/Sv.,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení 1), tedy společnosti ČEZ, a. s., **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce pod původním názvem Ekologický právní servis, o. s., který změnil k 1. 1. 2014 na stávající název Frank Bold Society, z. s., se žalobou podanou prostřednictvím pošty dne 10. 10. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, ze dne 8. 8. 2012,

č. j. 272/UPS/2012-8, JID: 107244/2012/KUUK/Sv., jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 18. 4. 2012, č. j. SÚ-60214/2011/KJ, kterým na základě přezkoumání žádosti ze dne 27. 12. 2011 společnosti ČEZ, a. s., se sídlem v Praze, ul. Duhová č. p. 1444/2, IČ: 452 74 649, vydal podle ust. § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), stavební povolení na stavbu „Komplexní obnova elektrárny Prunéřov II 3 x 250 MWe na pozemcích parc. č. 256/1, 256/8, 256/17, 256/18, 256/19, 256/20, 256/23, 256/25, 256/26, 256/27, 256/28, 256/32, 256/33, 256/43, 256/48, 256/60, 256/61, 256/62, 256/63, 256/64, 256/68, 256/73, 256/74, 256/97, 256/99, 256/102, 256/109, 256/110, 256/114, 256/120, 256/122, 256/124, 256/134, 256/135, 256/136, 256/141, 256/142, 256/178, 256/179, 256/180 a 256/193 v katastrálním území Prunéřov“ (dále jen „stavba KO EPR II“). Současně se žalobce domáhal i zrušení rozhodnutí stavebního úřadu a také, aby žalované straně byla uložena povinnost nahradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 350/2012 Sb., kterým se mění stavební zákon, kdy touto novelizací došlo k přechodu příslušnosti k vydávání územního rozhodnutí mj. u staveb výroby elektřiny o celkovém instalovaném elektrickém výkonu 100 MW ze stavebních úřadů na Ministerstvo průmyslu a obchodu. S ohledem na tuto skutečnost a skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí se týká stavebního povolení stavby KO EPR II, která jakožto výroba elektřiny má mít celkový instalovaný elektrický výkon 850 MW, se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 13 odst. 2 stavebního zákona se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje bez dalšího stalo žalovaným Ministerstvo průmyslu a obchodu, když z přechodných ustanovení zákona č. 350/2012 ve vztahu ke stavebnímu zákonu nelze dovodit jiný závěr.

Žalobce v žalobě předně uvedl, že svoji aktivní legitimaci opírá o ust. § 65 odst. 2 s. ř. s., když tvrdí, že postupy správních orgánů obou stupňů před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byl zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

V návaznosti na to pak žalobce namítl, že lhůta pro podání námitek ve stavebním řízení ke stavbě KO EPR II byla neúměrně krátká, a proto žalobce podal dne 16. 4. 2012 podnět ke stanovení nové lhůty pro podání námitek, což však bylo zamítnuto. K tomu žalobce doplnil, že dne 16. 3. 2012 mu bylo doručeno oznámení stavebního úřadu o zahájení předmětného stavebního řízení, v němž bylo stanoveno, že účastníci mohou uplatnit své námítky do 4. 4. 2012, takže žalobce měl jen 19 dní pro podání námitek. Dle žalobce tato lhůta sice vyhovuje požadavku ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona, avšak je v rozporu s ust. § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to i přesto, že stavební úřad lhůtu k uplatnění námitek prodloužil, ovšem toliko jen o 9 dnů, takže účastníci nemohli dostatečně hájit svá práva, čímž došlo k porušení rovnosti stran a zásadnímu ohrožení účelu řízení. Nepřiměřenost dotyčné lhůty žalobce dovozuje vzhledem k výjimečnému významu, rozsáhlosti a složitosti stavebního řízení ke stavbě KO EPR II, kdy správní spis má rozsah řádů tisíců stránek, přičemž dle stavebního úřadu kompletní správní spis existuje toliko v listinné podobě a nikoliv elektronické podobě, takže pro žalobce bylo finančně neúnosné pořídit si za úhradu písemné kopie ze spisu, a proto musel prostudovat správní spis přímo u stavebního úřadu, ačkoliv má sídlo ve více než 300

km vzdálenosti od sídla žalobce, kde si žalobce pořídil fotodokumentaci správního spisu, jejíž následné zpracování pak bylo časově i technicky náročnější. Na podporu svých závěrů o nepřiměřeně krátké lhůtě k uplatnění námitek žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 As 49/2005 a č. j. 6 A 143/2001 – 165.

Dále žalobce namítl, že mu nebyla stavebním úřadem dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když v oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 13. 3. 2014 je uvedena lhůta pro uplatnění námitek účastníky řízení do 4. 4. 2012 a následně dne 18. 4. 2012 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, aniž by předtím stavební úřad vyzval žalobce k vyjádření k podkladům rozhodnutí, jak vyžaduje ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Opodstatněnost této námítky dle žalobce dokládá rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 A 175/1994, a rozsudky Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 A 151/2002 – 41, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243.

Vedle toho žalobce namítl, že v daném případě došlo k nezákonnému upuštění od ohledání na místě a ústního jednání, což stavební úřad avizoval v oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 13. 3. 2014. Z jakých důvodů byl zvolen tento procesní postup, však stavební úřad v oznámení neuvedl a ve stavebním povolení pak jako důvod nepodloženě uvedl, že jsou mu dobře známy poměry staveniště, s tím, že žádost o vydání stavebního povolení poskytovala dostatečné podklady pro posouzení stavby. Další důvody stavební úřad neuvedl, ačkoliv žalobce podal dne 17. 4. 2012 podnět k nařízení ústního jednání a upozorňoval na neodůvodněnost upuštění od soudního jednání ze strany stavebního úřadu.

Žalobce rovněž namítl, že v daném případě chyběla dokumentace k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (dále jen „dokumentace EIA“) ve správním spise, třebaže povinnost správního orgánu v povolovacích řízeních navazujících na proces k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (dále jen „proces EIA“) mít ve spise celou dokumentaci EIA plyne ze směrnice evropského parlamentu a rady 2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011, jinak je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Závažnost pochybení je dle žalobce zvláště zřejmá faktem, že žalobce ve stavebním řízení uvedl řadu námitek týkajících se nejen stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (dále jen „stanovisko EIA“), nýbrž celého procesu EIA, takže stavební úřad nemohl tyto námítky kvalifikovaně přezkoumat, když vůbec neměl k dispozici kompletní dokumentaci EIA. Postupem stavebního úřadu tak došlo k porušení zásady materiální pravdy a tím i k závažnému zásahu do práv žalobce.

Žalobce je taktéž přesvědčen o tom, že v daném případě došlo k nezákonnému nerozhodnutí o jeho námitkách. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že stavební úřad námítky podané žalobcem přezkoumal, shledal je nedůvodnými, a proto o nich nerozhodl, což bylo zdůvodněno tím, že žalobce ve svých námitkách netvrdí žádné, natož přímé dotčení na svém vlastnickém právu či právu založeném smlouvou provést stavbu apod. Zároveň stavební úřad provedl výklad ust. § 114 stavebního zákona, dle něhož žalobce obecně nemůže podat námítky dle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, a v rozporu s tímto výkladem se pak stavební úřad k jednotlivým námitkám vyjádřil. K tomu žalobce podotkl, že pokud se námitka účastníka týká nezákonnosti – porušení kogentního ustanovení právního předpisu, tak k ní stavební úřad musí přihlídnout vždy již z úřední povinnosti, jak je konstatováno např. v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, č. j. 6 A 95/1994 – 87. Jelikož většina námitek žalobce poukazovala právě na porušení právních předpisů, tak byl stavební úřad povinen se jimi věcně zabývat, třebaže spadaly pod ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona. Stejně tak byl stavební

úřad povinen se zabývat i námitkami, které byly či mohly být uplatněny v územním řízení, pokud poukazovaly na porušení kogentního ustanovení právního předpisu. Dle žalobce stavební úřad konkrétně pochybil při vypořádání námítky č. 3 – vady procesu EIA a stanoviska EIA, námitka č. 4 – nezohlednění podmínek stanoviska EIA, námitka č. 5 – nezákonnost stavby s ohledem na nesplnění požadavků dle směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 23. 4. 2009, č. 2009/31/ES, o geologickém ukládání oxidu uhličitého (dále jen „směrnice CCS“).

V návaznosti na právě uvedené žalobce namítl, že stavební úřad v rozporu se zásadou materiální pravdy a zásadou procesní rovnosti neprovedl důkazy ve vztahu k námitce č. 4, tj. důkazy prokazující nedostatek paliva pro záměr, jehož se týkalo stavební řízení, přestože se jednalo o podmínku stanoviska EIA, která měla být splněna před vydáním stavebního povolení, a některé z důkazů předložených žalobcem byly v povolovacích řízeních zcela nové a pocházely přímo ze Severočeských dolů, a. s., vlastněných žadatelem o vydání stavebního povolení.

Dále žalobce namítl, že v předmětné věci nedošlo ze strany stavebního úřadu k nezohlednění podmínek stanoviska EIA. Drtivá většina podmínek stanoviska EIA spadá do fáze přípravy a měly by být tedy splněny před vydáním stavebního povolení, s čímž koresponduje územní rozhodnutí ke stavbě KO EPR II, v němž je požadováno naplnění podmínek 6 – 36. Vzhledem k nesouladu záměru stavby KO EPR II s požadavky nejlepších dostupných technik a nesouladu s parametry, které je možné aplikací nejlepších dostupných technik dosáhnout, stanovilo Ministerstvo životního prostředí ve stanovisku EIA pět základních podmínek, které mají zmíněný nedostatek částečně kompenzovat, přičemž naplnění těchto podmínek není vztaženo ke konkrétní fázi, takže musí být nezbytně prokázáno ve všech fázích přípravy i realizace záměru. Vzhledem k tomu platí, že pokud žadatel ve stavebním řízení dostatečně neprokáže naplnění podmínek č. 1 až 5 stanoviska EIA přiměřené této fázi přípravy projektu, tak nemůže být vydáno stavební povolení. Dle žalobce investor stále dostatečně nedoložil splnění podmínky č. 1, a to předložit Ministerstvu životního prostředí studii úspory emisí CO₂ dle závěrů studie společnosti Det Norske Veritas (dále jen „studie DNV“). Dále ve stavebním řízení nebyl dosud proveden žádný důkaz k podmínce č. 2, tj. garantovat dosažení čisté tepelné účinnosti 40%. Vedle toho investor dosud neprokázal naplnění podmínky č. 5, tj. že zřízení bude využívat uhlí v rámci aktuálních ekologických limitů těžby. A také nebyla dosud splněna podmínka č. 36, že v případě potřeby je nutno prověřit zásoby uhlí pro provoz Elektrárny Prunéřov II.

Žalobce rovněž namítl nesplnění požadavků dle směrnice CCS. Tato směrnice zavedla pro členské státy novou povinnost, aby zajistily, že posouzení podmínek pro použití směrnice CCS bude prováděno pro všechna nová spalovací zařízení nad 300 MW. Podle novelizovaného čl. 9a směrnice č. 2001/80/ES se taková povinnost vztahuje na ta spalovací zařízení, pro která bylo původní stavební povolení, nebo pokud stavební řízení neproběhlo, tak pro která původní povolení k provozu bylo uděleno po vstupu směrnice CCS v platnost, tj. po 25. 6. 2009. Dle směrnice CCS jsou přitom členské státy povinny zajistit, aby provozovatelé posoudili, zda jsou dostupná úložiště CO₂, zda je technicky a ekonomicky proveditelná stavba přepravního zařízení, zda je technicky a ekonomicky proveditelné dodatečné vybavení zařízením pro zachytávání CO₂. K tomu žalobce doplnil, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pro provedení hodnocení dle směrnice CCS v rámci řízení o vydání integrovaného povolení neexistuje žádný právní

podklad s tím, že nemá v rámci působnosti zákona o integrované prevenci ovzduší žádný legislativní nástroj na provedení posouzení v rámci řízení či vymáhání takového posouzení v rámci tohoto řízení, s čímž se ztotožnil posléze i žalovaný. Žalobce je však naproti tomu přesvědčen, že směrnice CCS se jednoznačně vztahuje i na předmětnou stavbu KO EPR II, která je novým zařízením ve smyslu zákona o integrované prevenci ovzduší a pro kterou bude třeba vydat územní rozhodnutí, stavební povolení a integrované povolení. Toto neprovedení hodnocení záměru KO EPR II z pohledu směrnice CCS dle žalobce zakládá zjevný rozpor s evropským právem a tedy i nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného.

Dále žalobce namítl, že v daném případě došlo k porušení ust. § 6 odst. 4 a ust. § 8 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o EIA“), když dokumentace EIA neobsahuje odpovídající nástin studovaných variant a dostatečné odůvodnění volby předložené varianty s ohledem na vliv na životní prostředí. Přes absenci dostatečného nástinu studovaných variant a odůvodnění volby předložené varianty s ohledem na vliv na životní prostředí však bylo oznámení o záměru zveřejněno na úřední desce původního žalovaného dne 30. 6. 2008. Dne 30. 7. 2008 přitom Ministerstvo životního prostředí v závěru zjišťovacího řízení uvedlo, že předložené oznámení nelze ve vazbě na ust. § 7 odst. 4 zákona o EIA považovat za dokumentaci a stanovilo požadavky na dopracování dokumentace a stanovilo, že „...v dokumentaci EIA je třeba navrhnout a zohlednit alternativy realizace tří tepelných bloků s vyšší účinností než v současnosti navržených 38%, navrhnout tedy technologii, jež by plně zohledňovala účinnosti uvedené v referenčních dokumentech BREF a dosahovala by účinnosti stanovené pro granulační kotle (tj. 42-45%), a to u důvodu zajištění zvyšování energetické efektivity v souladu s cílem Státní energetické koncepce“. Přes tento požadavek ovšem nedošlo k nápravě ani v dokumentaci EIA, díky čemuž Ministerstvo životního prostředí následně vrátilo dokumentaci ve smyslu ust. § 8 odst. 2 zákona o EIA, nicméně ani v doplnění dokumentace EIA ke splnění zákonného požadavku plynoucího i ze závěru zjišťovacího řízení nedošlo a navzdory tomu Ministerstvo životního prostředí následně použilo postup dle ust. § 8 odst. 6 zákona o EIA. V rozeslaném doplnění dokumentace tak již bylo konstatováno zpracování jediné varianty záměru KO EPR II. Ve stanovisku EIA je pak uvedeno, že oznamovatel měl povinnost uvést nástin variant záměru a stěžejní důvody pro jeho volbu vzhledem k vlivu na životní prostředí, což bylo v daném případě splněno v dokumentaci EIA v bodě E, což žalobce považuje za neadekvátní závěr Ministerstva životního prostředí. Postup Ministerstva životního prostředí tak naprosto popírá smysl ust. § 6 odst. 4 zákona o EIA, když v celém procesu EIA nebylo vůbec doloženo, že oznamovatel nějaké varianty záměru zvažoval a zda pouze nehledě na jakékoliv environmentální aspekty neprosazoval svůj podnikatelský záměr. Toto nesplnění povinnosti ze strany oznamovatele záměru mělo být důvodem pro postup dle ust. § 8 odst. 1 zákona o EIA ze strany Ministerstva životního prostředí, což neučinilo a namísto toho vydalo souhlasné stanovisko. Postup ministerstva je dle žalobce naprostým popřením smyslu celého zákona o EIA a také je v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a také v rozporu se zásadou legality, zásadou zneužití správního uvážení, zásadou souladu s veřejným zájmem a se zásadou legitimního očekávání.

Dle žalobce posudek v procesu EIA k záměru KO EPR II obsahuje celou řadu závažných pochybení, kdy především posudek v rozporu s názorem Ministerstva životního prostředí a se závěrem zjišťovacího řízení vycházel z toho, že v případě záměru KO EPR II se

nejedná o nové zařízení, nýbrž o rekonstrukci, což zásadně ovlivňuje parametry celého záměru, a to zejména pokud se jedná o otázku energetické účinnosti spalování, otázku spotřeby uhlí a otázku hodnoty všech emisí znečišťujících látek, které by měla daná elektrárna vypouštět po dalších cca 25 let své životnosti. Tyto skutečnosti tak zcela zpochybňují vypovídací hodnotu posudku a Ministerstvo životního prostředí se o jeho závěry o pojetí KO EPR II jako rekonstrukce vůbec opírat.

Vedle toho žalobce namítl nedodržení lhůty pro vydání stanoviska EIA, když v případě procesu EIA k záměru KO EPR II uplynula lhůta pro vyjádření k posudku dne 4. 12. 2009 a lhůta pro vydání stanoviska EIA Ministerstvem životního prostředí dne 3. 1. 2010, avšak stanovisko EIA bylo dotčným ministerstvem vydáno až takřka 4 měsíce po uplynutí zákonné lhůty dne 29. 4. 2010.

Další vadu žalobce spatřuje v tom, že stanovisko EIA vychází z podkladu vypracovaného po uplynutí lhůty k vydání stanoviska, kdy tímto podkladem je studie společnosti Det Norske Veritas (dále jen „studie DNV“), jež byla dokončena až dne 17. 3. 2010, a bez vyjádření veřejnosti, jelikož veřejné projednání záměru KO EPR II proběhlo dne 3. 12. 2009 (*pozn. soudu – žalobce nesprávně uvádí 3. 12. 2010*), zatímco studie DNV byla zadána a vypracována až poté. Studie DNV tak nebyla předložena veřejnosti k vyjádření, ačkoliv se jednalo o zcela zásadní podklad pro stanovisko EIA. Postup Ministerstva životního prostředí tak byl zcela nezákonný a zcela popírající principy a smysl procesu EIA, jímž je mj. právě účast veřejnosti na celém procesu, což je v rozporu se zásadou legality, zásadou zneužití správního uvážení, zásadou souladu s veřejným zájmem a zásadou legitimního očekávání. Navíc studie DNV byla vyhotovena a předložena v anglickém jazyce bez překladu do českého jazyka. V rámci procesu EIA byl současně až s vydáním stanoviska EIA pořízen toliko jednostránkový v češtině vyhotovený stručný souhrn závěrů studie DNV, což žalobce nepovažuje za dostatečné, neboť studie DNV má 119 stran.

Dále žalobce namítl, že záměr nesplňuje kritéria požadavků nejlepších dostupných technik pro energetickou účinnost. Navrženy jsou také ve srovnání s požadavky nejlepších dostupných technik nepřiměřeně vysoké emisní hodnoty pro oxid siřičitý a oxidy dusíku. Žalobce opětovně zmínil, že předmětný záměr KO EPR II jednoznačně nesplňuje techniku čisté účinnosti spalování v rozmezí 42-45% danou referenčními dokumenty BREF pro velká spalovací zařízení. Vedle toho v dokumentaci EIA pro KO EPR II byla navržena pro emisi oxidu uhelnatého hodnota $250 \mu\text{g}/\text{m}^3$, která byla mimo parametry požadavků nejlepších dostupných technik, přičemž v rámci stanoviska EIA byla tato hodnota snížena na $200 \mu\text{g}/\text{m}^3$, tedy na samou horní hranici požadavků nejlepších dostupných technik. Navržené hodnoty emisí pro oxid siřičitý a oxidy dusíku pak byly v dokumentaci EIA vyšší než referenční hodnoty požadavků nejlepších dostupných technik, přičemž snížení těchto hodnot k návrhu žalobce nebylo v posudku dosud akceptováno, a to bez řádného odůvodnění. Vzhledem ke kumulativním vlivům jiných záměrů a vysoké zátěži životního prostředí je přitom nutné dle žalobce trvat na dosažení takových emisních parametrů, které jsou dosažitelné pomocí nejlepších dostupných technik. V rámci dokumentace EIA však nebylo dostatečně zdůvodněno, proč jsou navrhovány emisní parametry na horním okraji doporučených hodnot nejlepších dostupných technik, když se nelze spokojit s vysvětlením, že předem vybraní dodavatelé zařízení nejsou schopni lepší parametry garantovat a rovněž nelze samostatně argumentovat kvalitou paliva.

Dále je žalobce přesvědčen, že v rámci procesu EIA nebyly kumulativní vlivy jiných záměrů dostatečně zohledněny ve výsledných požadavcích Ministerstva životního prostředí na nový zdroj.

Také je žalobce přesvědčen, že došlo k nesprávnému vyhodnocení vlivů na lokality Natura 2000, když ve svých vyjádřeních namítal, že jsou opět ignorovány či bagatelizovány kumulativní vlivy jiných záměrů. V rámci hodnocení podle ust. § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), nebylo provedeno důkladné vyhodnocení současné zátěže přírodních stanovišť a biotopů druhů, zejména vliv tzv. kyselých depozic na lesní ekosystémy, lesní půdy a povrchové vody.

Dle žalobce v daném případě došlo i k nesprávnému vyhodnocení přeshraničních vlivů. Záměr KO EPR II se zahrnutím všech relevantních kumulativních vlivů souvisejících záměrů má dle žalobce prokazatelné přeshraniční vlivy, když nulových přeshraničních vlivů by bylo možné dosáhnout pouze za hypotetické situace odstavení elektrárny Prunéřov a nahrazení celého výkonu zdrojem s nulovými emisemi do ovzduší. Proto je závěr Ministerstva životního prostředí o tom, že záměr KO EPR II nemůže nepříznivě ovlivnit životní prostředí a obyvatelstvo mimo území České republiky uvedený v jeho stanovisku věcně nesprávný a chybný vyhodnocení přeshraničních vlivů je závažnou vadou procesu EIA.

Dále žalobce namítl, že v rámci celého procesu EIA nedošlo k prověření a vyčíslení zásob uhlí v lokalitě dolu Nástup – Tušimice, která by měla být jediným zdrojem hnědého uhlí pro záměr KO EPR II. V důsledku toho ani nebylo zjištěno, že podle dostupných zdrojů dojde hnědé uhlí v dolu Nástup – Tušimice nejpozději v roce 2030, zatímco provoz KO EPR II je dimenzován až do roku 2040-2045. Jakákoliv varianta řešení nedostatku uhlí z dolu Nástup – Tušimice tak bude mít zásadní dopady na životní prostředí, které nebyly vůbec posouzeny, což je závažná vada v procesu EIA.

Dále žalobce vyjádřil přesvědčení, že v daném případě nedošlo ani ke splnění požadavků podle směrnice CCS.

Dle žalobce v daném případě došlo k neprůkaznému stanovení emisních parametrů záměru. V rámci dokumentace EIA nebylo dostatečně zdůvodněno, proč jsou navrhovány emisní parametry na horním okraji doporučených hodnot nejlepších dostupných technik, přičemž nelze se spokojit s vysvětlením, že předem vybraní dodavatelé zařízení nejsou schopni lepší parametry garantovat. Taktéž nelze samostatně argumentovat specifickými podmínkami v podobě kvality paliva.

Dále žalobce shledává nezákonnou podmínku č. 1 stanoviska EIA ohledně kompenzačního opatření k úspoře emisí CO₂, která zní, že „Investor navrhne a předloží Ministerstvu životního prostředí soubor opatření k úspoře 205 082 tun CO₂/rok do tří měsíců od vydání tohoto stanoviska (dle závěrů studie DNV).“, dále že „Schválení tohoto souboru opatření Ministerstvem životního prostředí je zásadní podmínkou souhlasného stanoviska a rovněž podmínkou a podkladem pro vydání integrovaného povolení.“ K tomu žalobce podotkl, že investor - ČEZ, a. s., zaslal Ministerstvu životního prostředí návrh souboru opatření ze dne 28. 7. 2010 a poté jej doplnil dne 14. 9. 2010, přičemž Ministerstvo životního prostředí posléze návrh opatření schválilo. Dne 17. 5. 2011 pak na vyžádání správního orgánu I. stupně Ministerstvo životního prostředí konstatovalo, že podmínka č. 1 stanoviska EIA byla

naplněna, což Ministerstvo životního prostředí dále deklarovalo i stanoviskem vydaným stejného dne. Dle žalobce byl postup Ministerstva životního prostředí v rozporu s ust. § 14 odst. 3 a ust. § 15 odst. 3 zákona o EIA, dle nichž správní orgán se může odchýlit od použití nejlepších dostupných technik jen tehdy, pokud je to jednoznačně odůvodněno technickými charakteristikami zařízení, umístěním zařízení či místními podmínkami. Jinak je nezbytné nejlepší dostupné techniky aplikovat, a to i v případě, kdy by k dosažení standardu životního prostředí postačovaly mírnější parametry záměru. Nicméně dle žalobce ze stanoviska EIA plyne, že důvod, proč nejsou aplikovány nejlepší dostupné techniky, neplyne z taxativního zákonného výčtu, nýbrž z toho, že oznamovatel záměru odmítl předložit variantu záměru odpovídající nejlepším dostupným technikám. Vzhledem k tomu varianta nejlepších dostupných technik ani nebyla posouzena v rámci procesu EIA, byť to bylo požadováno v závěru zjišťovacího řízení. Místo, aby nepředložení varianty záměru odpovídající nejlepším dostupným technikám, vyhodnotilo Ministerstvo životního prostředí jako důvod k nesouhlasnému stanovisku EIA k navrhované variantě nerespektující nejlepší dostupné techniky, tak se Ministerstvo životního prostředí rozhodlo aktivně řešit nesplnění povinnosti oznamovatele záměru bezprecedentním stanovením podmínky kompenzačních opatření, jejichž dopady by měly vést k obdobným výsledkům jako aplikace nejlepších dostupných technik na záměr KO EPR II, aniž by tento postup byl opodstatněn technickými charakteristikami zařízení, umístěním zařízení či místními podmínkami, což představuje závažný excés z mezí správního uvážení. Navíc podmínka č. 1 stanoviska EIA je zásadní podmínkou, a proto bylo nutné příslušný návrh kompenzací a jejich ověření zařadit mezi podklady dokumentace k žádosti o vydání integrovaného povolení, neboť bez nich nelze objektivně vyhodnotit, zda je záměr KO EPR II v souladu se stanovisky dotčených orgánů a stanoviskem EIA ve smyslu ust. § 13 odst. 5 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“). Reálné splnění této základní podmínky dle žalobce ovšem nikdy nebylo prokázáno, v odkazovaném souhlasu Ministerstva životního prostředí není proveden žádný důkaz, a proto je souhlas nepřezkoumatelný. Navíc samotný soubor opatření k úspoře emisí CO₂, který byl předložen žadatelem ke schválení na Ministerstvo životního prostředí, nebyl vůbec součástí žádosti o vydání integrovaného povolení a rovněž nebyla přiložena požadovaná verifikace dokumentu zahraničním ověřovatelem. Ze strany ČEZ, a. s., tak navrhovaná kompenzační opatření nelze považovat za alternativu ke splnění nejlepších dostupných technik ani za skutečná kompenzační opatření ve smyslu podmínky č. 1 stanoviska EIA.

Původní žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Předně zdůraznil, že žalobce jakožto právnická osoba, jejímž hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, není před soudem oprávněn k tomu, aby si žalobou osvojil námitky, které mohou ve správním řízení a ostatně i ve správním soudnictví uplatňovat pouze dotčené fyzické osoby, a to ani tehdy, jestliže takové osoby samy žalobu u soudu nepodaly. Žalobce se tak může domáhat předmětnou žalobou ochrany jen proti tvrzenému porušení těch vlastních procesních práv, na nichž byl zkrácen.

K námitce nepřiměřeně krátké lhůty určené stavebním úřadem pro podání námitek původní žalovaný uvedl, že námitka není důvodná, když lhůta 19 dnů, kterou měl žalobce k dispozici je téměř dvojnásobná, než zákonodárcem daná lhůta v ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona, jakožto adekvátní lhůta ve vztahu k zásadě koncentrace stavebního řízení a správním řádem nastaveným lhůtám, navíc lhůtu 19 dnů lze považovat za přiměřenou ve

vztahu ke konkrétní projednávané věci a konkrétní osobě žalobce. Do procesu povolování předmětné stavby se přitom žalobce aktivně zapojoval již od samého počátku, takže s většinou podkladů se žalobce seznámil již v řízení, jehož výsledkem bylo rozhodnutí IPPC a dále v územním řízení. Pokud žalobce využil svého práva nahlížet do předmětného správního spisu až v poslední den lhůty určené pro uplatnění námitek, nelze tuto skutečnost rozhodně klást k tíži správního orgánu. Ostatně ani sám žalobce, který své námitky stihl uplatnit ještě tentýž den, na neadekvátnost poskytnuté lhůty nikterak nepoukázal. Ke stanovení nové lhůty dal podnět až po uplynutí dalších 12 dnů, na což bylo stavebním úřadem adekvátně reagováno.

K námitce nemožnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí původní žalovaný uvedl, že ačkoliv tento žalobní bod formálně směřuje k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, tak lze z kontextu související argumentace vyčíst žalobcovu nespokojenost s délkou lhůty, která mu byla určena stavebním úřadem k podání námitek. V daném případě je nezpochybnitelné, že žalobce v době, kdy využil svého práva nahlížet do správního spisu, a to dne 4. 4. 2012, a práva uplatnit v řízení své námitky byly již veškeré podklady správního rozhodnutí shromážděny, další již následně doplňovány nebyly. Ostatně sám žalobce v řízení před soudem netvrdí, že by mu některý z konkrétních podkladů nebyl znám.

K námitce nezákonnosti upuštění od ohledání na místě a od ústního jednání původní žalovaný uvedl, že i tuto námitku považuje za zcela nedůvodnou. Skutečnost, že stavební úřad využil možnosti dané mu ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona a upustil od ohledání na místě a od ústního jednání, totiž nic nemění na skutečnosti, že žalobci byla stejně jako ostatním účastníkům řízení stanovena dostatečně dlouhá doba k tomu, aby uplatnil v řízení své námitky a popř. navrhl nové důkazy. Vzhledem k tomu, že stavební úřad je ze své předcházející úřední činnosti s celým komplexem elektrárny Prunéřov dobře obeznámen, nelze v tomto jeho postupu shledávat ani výrazné vybočení z mezí správního uvážení. Navíc žalobce svůj požadavek na konání ústního jednání nevznnesl okamžitě po obdržení oznámení o zahájení stavebního řízení a dokonce ani v rámci lhůty 19 dnů poskytnuté mu stavebním úřadem pro uplatnění námitek, tj. do 4. 4. 2012, nýbrž až dne 16. 4. 2012, na což bylo ze strany stavebního úřadu adekvátně reagováno a žalobce byl podrobně seznámen s důvody, které stavební úřad vedly k tomuto procesnímu postupu.

K námitce chybějící dokumentace EIA ve spisovém materiálu stavebního úřadu původní žalovaný zmínil, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že správní spis stavebního úřadu měl obsahovat celou dokumentaci záměru KO EPR II. Tato povinnost nevyplyvá správním orgánům ani ze stavebního zákona, ani ze zákona o EIA, který transponoval žalobcem odkazovanou směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2011/92/EU. Čl. 5 až 7 této směrnice tudíž dle názoru původního žalovaného podmínky pro jejich přímou aplikovatelnost nesplňují. Dle původního žalovaného tento bod ryze formalisticky vyhledává pochybení stavebního úřadu, aniž by uváděné skutečnosti byť i jen potencionálně mohly vyvolat porušení procesních práv žalobce. Dokumentace předmětné stavby je od počátku zveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup a z další argumentace žalobce je nade všechnu pochybnost zjevné, že žalobce je s jejím obsahem obeznámen.

K namítané nezákonnosti vypořádání námitek žalobce ze strany stavebního úřadu a neprovedení navrhovaných důkazů původní žalovaný uvedl, že i v případě těchto námitek žalobce formalisticky vyhledává pochybení stavebního úřadu, aniž by uváděné skutečnosti byť i jen potencionálně mohly vyvolat porušení procesních práv žalobce. Navíc žalobce prezentuje protichůdná tvrzení, když na jedné straně namítá, že se k jeho námitkám stavební

úřad vyjadřoval a na druhé straně namítá, že se s těmito námitkami správní orgán věcně nezabýval. Původní žalovaný přitom trvá na tom, že se žalobcovými námitkami ve stavebním řízení bylo naloženo zákonným způsobem. Provedení navrhovaných důkazů týkajících se zásob uhlí by výrazně překračovalo rámec předmětu a účelu stavebního řízení, přičemž námitkami v tomto směru se původní žalovaný řádně vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

K námitce nezohlednění podmínek č. 1, č. 2, č. 5 a č. 36 stanoviska EIA ve stavebním řízení původní žalovaný uvedl, že dikce ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA výslovně předpokládá, že do správního rozhodnutí, pro které je stanovisko EIA jedním z odborných podkladů, nemusí být správním úřadem zahrnuty veškeré podmínky týkající se ochrany životního prostředí, které předmětné stanovisko obsahuje. Předpokladem je ovšem řádné odůvodnění tohoto postupu. Pokud tedy správní orgán I. stupně provedl rozbor jednotlivých podmínek stanoviska EIA a přesně identifikoval ty, které se týkaly provádění stavby a které je tudíž povinen zahrnout do podmínek pro provedení stavby a které nikoliv, a následně tento svůj postup řádně zdůvodnil, nelze jeho postup označit za nezákonný.

Původní žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by stavební úřad pochybil, pokud vydal územní a stavební rozhodnutí, aniž by pro předmětný záměr proběhlo posouzení dle směrnice CCS. S touto námitkou se stavební úřad i původní žalovaný vypořádali již ve správním řízení, přičemž žalobce byl seznámen s tím, že jím odkazovaný čl. 33 směrnice CCS (resp. čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU, o průmyslových emisích) nesplňuje základní podmínky bezprostřední aplikovatelnosti, a proto nezakládá správním orgánům ani stavebníkovi ve vztahu k aktuálně projednávanému záměru žádné konkrétní povinnosti. Navíc lhůta pro transpozici dotčeného ustanovení směrnice uplyne členským státům až dne 7. 1. 2013. Navíc v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se původní žalovaný vypořádal i s povahou povolované stavby KO EPR II, která není novým zařízením, pro které by bylo vydáváno první a tedy původní povolení ve smyslu dotčeného ustanovení.

K namítaným nezákonnostem stanoviska EIA původní žalovaný podotkl, že jemu ani stavebnímu úřadu nepřísluší ve stavebním řízení přezkoumávat zákonnost procesu EIA i zákonnost výsledného stanoviska EIA. Pokud by tak učinily, uplatňovaly by de facto dozorčí pravomoc vůči jím nepodřízeným orgánům veřejné správy. V úvahu pak nepřicházel ani postup správních orgánů dle ust. § 149 odst. 4 správního řádu, když stanovisko není závazným stanoviskem ve smyslu tohoto ustanovení, nýbrž se jedná o správní akt sui generis.

V daném případě uplatnil práva osoby zúčastněné na řízení investor předmětné stavby, a to společnost ČEZ, a. s., která v podáních ze dne 26. 10. 2012 a ze dne 2. 11. 2012 důrazně namítla, že žaloba byla podána opožděně, a proto by měla být soudem odmítnuta dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tento závěr dovozuje z toho, že v daném případě byla dána toliko jednoměsíční lhůta pro podání žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 2 odst. 5 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o urychlení infrastruktury“). V daném případě tak lhůta končila dne 10. 9. 2012, avšak žalobce předmětnou žalobu podal až dne 12. 10. 2012.

V následných podáních ze dne 20. 12. 2012, ze dne 8. 3. 2013 a ze dne 19. 9. 2014 společnost ČEZ, a. s., z pozice osoby zúčastněné na řízení opětovně důrazně navrhovala, aby soud žalobu pro opožděnost odmítl s poukazem na zmeškání jednoměsíční lhůty k podání

žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury. V těchto podáních pro případ neodmítnutí žaloby soudem pro její opožděnost pak setrvala na požadavku zamítnout žalobu v plném rozsahu pro její nedůvodnost. Dále společnost ČEZ, a. s., v těchto podáních namítla, že žalobci náleží pouze žalobní legitimace z důvodu tvrzeného zkrácení jeho procesních práv a nikoliv hmotných práv. Následně společnost ČEZ, a. s., velice detailně přestřela své přesvědčení o tom, že předmětná žaloba je nedůvodná z pohledu všech uplatněných námitek, a proto by měla být v plném rozsahu zamítnuta, když žalobci nesvědčilo postavení účastníka řízení v předmětném stavebním řízení, a tudíž ani nemohlo být žalobou napadeným rozhodnutím zasaženo do práv žalobce, jak předpokládá ust. § 65 odst. 2 s. ř. s.

V daném případě uplatnily práva osoby zúčastněné na řízení i další dva subjekty, a to RWE Distribuční služby, s. r. o., a Město Kadaň, aniž by se ovšem k věci jakkoliv vyjádřily.

V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného k žalobě a k vyjádření společnosti ČEZ, a. s., žalobce setrval na všech žalobních tvrzeních, která ve stručnosti přestřel. K věci dodal, že předmětnou žalobu podal včas, když zkrácení lhůt k podání žaloby na polovinu ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zákona o urychlení infrastruktury je možné pouze v případě, že je řízení skutečně vedeno na základě tohoto zákona, což se v případě řízení o vydání integrovaného povolení nestalo, naopak prvostupňové rozhodnutí i žalobou napadené rozhodnutí hovoří výslovně pouze o správním řádu a také o zákoně o integrované prevenci. Dále k věci žalobce dodal, že mu v dané věci jednoznačně svědčí ochrana nejen procesních práv, nýbrž i práv hmotných, přičemž mj. poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, a také na nález Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2239/07.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 26. 11. 2014 pověřená pracovnice žalobce setrvala na všech žalobních námitkách a zdůraznila, že žaloba byla podána včas a také že žalobci v předmětném řízení svědčí ochrana nejen procesních práv, nýbrž i práv hmotných. Dále zdůraznila, že žalobce se od prvopočátku aktivně účastnil procesu EIA a následně se zapojil i do všech souvisejících řízení tak, aby byla hájena práva žalobce a byla zaručena ochrana práv na životní prostředí a ochrana krajiny. Dále zdůraznila, že proces EIA proběhl nezákonně, a proto všechna navazující rozhodnutí jsou nezákonná. Dále vyjádřila přesvědčení o nestandardním přístupu právních orgánů ve prospěch investora stavby, tedy ČEZ, a. s. V této souvislosti podotkla, že Ministerstvo životního prostředí uložilo společnosti ČEZ, a. s., předložit variantní řešení nejlepších dostupných technik, ovšem posléze od tohoto požadavku ustoupilo a spokojilo se pouze se studií DNV. Pověřená pracovnice žalobce má rovněž za to, že předložený nástin variantních řešení ze strany společnosti ČEZ, a. s., není dostatečný, přičemž z něj nevyplývá, proč zrovna byla zvolena předmětná varianta. Závěrem zdůraznila, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo k porušení práv žalobce a ohrožení veřejného zájmu v podobě práva na životní prostředí a ochrany krajiny. Na podporu svých názorů ohledně aktivní legitimace žalobce v předmětném řízení pak pověřená pracovnice žalobce předložila soudu k založení do spisu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 As 176/2012.

Právní zástupce stávajícího žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem konaném dne 26. 11. 2014 navrhl odmítnutí žaloby pro opožděnost, popř. zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K opožděnosti žaloby podotkl, že žaloba resp. žalobou napadené rozhodnutí podléhá režimu zákona o urychlení infrastruktury, a proto se na daný případ vztahovala kratší

lhůta k podání žaloby než dvouměsíční. Dále uvedl, že pokud by soud neshledal žalobu opožděnou, tak se připojuje ke stanoviskům původního žalovaného a stavebního úřadu, která byla vyjádřena v jejich rozhodnutí, popř. v písemných vyjádřeních v žalobě. Dále zdůraznil, že žalobci v daném řízení svědčí jen procesní práva, přičemž žalobce své námitky v tomto směru uplatňoval již v předešlém odvolacím stavebním řízení a původní žalovaný se s nimi řádně vypořádal. Navíc ze žalobcových námitek nevyplývá ohrožení resp. porušení jeho procesních práv. Vedle toho zdůraznil, že námitky hmotněprávního rázu žalobci nepřísluší, a proto nejsou předmětem tohoto soudního řízení. V této souvislosti podotkl, že podmínky EIA je třeba aplikovat na daný případ jen z pohledu stavebního řízení. Dále uvedl, že podmínky, tzv. nejlepších dostupných technik byly investorem splněny, přičemž ten rovněž předložil nástin variantního řešení. Předkládat variantní řešení pak nebylo povinností investora.

Při téžže ústním jednání před soudem konaném dne 26. 11. 2014 právní zástupce osoby zúčastněné na řízení 1), tedy společnosti ČEZ, a. s., setrval na požadavku odmítnutí žaloby soudem pro její opožděnost, neboť předmětná stavba zjevně spadá pod režim zákona o urychlení infrastruktury, a pro případ, že by soud žalobu jako opožděnou nevyhodnotil, pak navrhl její zamítnutí. K věci doplnil, že veškeré námitky žalobce byly ze strany správních orgánů obou stupňů řádně rozebrány a odůvodněny v jejich rozhodnutích. Námitky žalobce pokládá za zjevně účelové, když z nich není zřejmé, jakým konkrétním způsobem mělo být zasaženo do práv žalobce, neboť žalobce do správního spisu nahlížel, měl možnost vyjádřit se ke všem podkladům apod. Dále uvedl, že údajnou nezákonnost v procesu EIA není možné komplexně přezkoumávat ve stavebním řízení, přičemž ve stavebním řízení byly výsledky EIA zohledněny z hlediska potřeb a předmětu stavebního řízení. Dále uvedl, že společnost ČEZ, a. s., předložila nástin variantních řešení, což potvrdilo i Ministerstvo životního prostředí ve stanovisku EIA. Dále uvedl, že žalobní důvod v podobě ochrany práv na životní prostředí apod. nemůže sám o sobě obstát. Dále soudu předložil k založení do spisu rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 54/2012, z něhož vyplývá nesprávný názor žalobce ohledně seznamování se spisovým materiálem. Vedle toho předložil k založení do spisu rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 As 35/2013, z něhož vyplývá, že je možno se s jistými námitkami vypořádat jen v odůvodnění správního rozhodnutí.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 12. 2014 pověřený pracovník žalobce v závěrečném vystoupení uvedl, že ve stavebním řízení stavební úřad sice námitky žalobce označil jako nepřipustné, nicméně se s nimi posléze vypořádával. Přes tento procesní postup se však stavební úřad nezabýval námitkami žalobce vůči stanovisku EIA. V této souvislosti zdůraznil, že ve stavebním řízení stavební úřad nemohl přejímat obsah stanoviska EIA a nemohl přejímat závěry z územního řízení. Dále zdůraznil, že stavební úřad neměl ve stavebním řízení k dispozici celou dokumentaci EIA, což zakládá zcela zásadní procesní pochybení.

Právní zástupce stávajícího žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem dne 8. 12. 2014 v závěrečném vystoupení navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Vyjádřil přesvědčení, že v daném případě nebylo prokázáno porušení žalobcových práv. Trvá na tom, že správní orgány obou stupňů se vypořádaly s námitkami žalobce, a to jak procesního charakteru, tak nad rámec i hmotněprávního charakteru. Dále uvedl, že dokumenty k procesu EIA byly veřejně přístupné na internetu, a proto námitky žalobce v tomto směru nejsou opodstatněné. Dále uvedl, že by bylo absurdní, aby se proces EIA zkoumal jako celek i ve

stavebním řízení. Stavební úřad proto legitimně zahrnul do svého rozhodnutí toliko relevantní podmínky ze stanoviska EIA ve vztahu ke stavebnímu řízení. Dále uvedl, že směrnice EU, jichž se dovolává žalobce, nemají přímý účinek, a proto i v tomto směru jsou námitky žalobce nedůvodné. Trval na tom, že k žádnému porušení práv nedošlo, a i kdyby došlo, tak případné pochybení nemělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Právní zástupce osoby zúčastněné na řízení 1) při témže ústním jednání před soudem dne 8. 12. 2014 k věci uvedl, že žaloba by měla být odmítnuta pro opožděnost popř. zamítnuta pro nedůvodnost. Trval na tom, že žalobcem namítané zásahy do jeho procesních práv nejsou důvodné. Navíc žalobce neprokázal, jak tyto tvrzené zásahy se mohly negativně promítnout do procesních práv žalobce. V této souvislosti zdůraznil, že ne každá procesní vada zakládá nezákonnost rozhodnutí.

Před meritorním přezkumem žalobou napadeného rozhodnutí se soud zabýval splněním podmínek řízení, mezi něž patří i včasné podání žaloby a aktivní legitimace žalobce ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s.

V daném případě se soud k otázce včasného podání předmětné žaloby již vymezil, a to v usnesení ze dne 7. 11. 2012, č. j. 15 A 123/2012 – 73, jímž nevyhověl žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, v němž konstatoval, že žalobce podal předmětnou žalobu včas. Od tohoto závěru se soud nehodlá odchýlit, když žádný důvod pro to neshledává, třebaže odmítnutí žaloby pro opožděnost by nesporně vedlo k rychlejšímu a snazšímu ukončení řízení před krajským soudem, což není pro soud určující. Při učinění závěru soudu o včasné podání žaloby soud vycházel ze spisové dokumentace předložené soudu žalovaným, z níž jednoznačně vyplývá, že správní řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí ze dne 8. 8. 2012, č. j. 272/UPS/2012-8, JID: 107244/2012/KUUK/Sv., a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, stavebního úřadu, ze dne 18. 4. 2012, č. j. SÚ-60214/2011/KJ, nebylo vedeno v režimu zákona o urychlení infrastruktury. Aplikace ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury, které mj. stanovuje, že lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání správních rozhodnutí vydaných v řízeních podle tohoto zákona se zkracují na polovinu (tj. v daném případě na 1 měsíc), a dále že o těchto žalobách rozhodne soud ve lhůtě 90 dnů, tak v daném soudním řízení nebyla dána. Soud je toho názoru, že aplikace ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury je dána jediné tehdy, pokud je správní řízení skutečně vedeno na základě zákona o urychlení infrastruktury. Pokud tomu tak není a celé správní řízení bylo vedeno v běžném režimu s běžnými lhůtami, je vyloučeno, aby v následném soudním řízení byla náhle dána aplikace zákona o urychlení infrastruktury, který přináší výrazné zkrácení lhůty k podávání žalob ve správním soudnictví. Tímto výkladem resp. postupem by dle názoru soudu docházelo k nepřipustnému zásahu do procesních práv potencionálních žalobců, když ti by nebyli informováni o zkrácení lhůt pro podání žalob na polovinu. Již Nejvyšší správní soud přitom ve svém nedávném rozsudku ze dne 20. 8. 2014, č. j. 8 As 48/2014 – 27, který je dostupný na www.nssoud.cz, judikoval, že „pokud bylo třeba vedle zákona o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě aplikovat rovněž zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, muselo uvedené poučení obsahovat rovněž informaci o zkrácení lhůt pro podání žalob na polovinu“. Pro aplikaci ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury není určující charakter stavby, o němž se řízení vede, nýbrž to, zda vlastní řízení je vedeno v režimu zákona o urychlení infrastruktury, jak vyplývá z celkového systematického a gramatického a teleologického výkladu tohoto zákona. Pro podporu tohoto závěru soudu

svědčí i dikce ust. § 2 odst. 1 zákona o urychlení infrastruktury, která umožňuje na žádost stavebníka spojit územní a stavební řízení u staveb dopravní a energetické infrastruktury. Pokud by rozhodoval charakter stavby, byla by zmínka o možnosti žádat o spojení územního a stavebního řízení nadbytečná a bez reálného využití. Je sice pravdou, že v ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury je uveden odkaz na ust. § 1 tohoto zákona, nicméně soud je toho názoru s ohledem na výše uvedené ust. § 2 odst. 1 téhož zákona, že se jedná o zjevný legislativní renonc, když odkaz na ust. § 1 daného zákona postrádá smysl, oproti odkazu na odst. 1 ust. § 2 citovaného zákona. Celé ust. § 2 zákona o urychlení infrastruktury pojednává o možnosti na žádost stavebníka spojit územní a stavební řízení u staveb dopravní a energetické infrastruktury a ustanovení, včetně procesních specifik s tím spojených. Smyslu tak postrádá odkaz na ust. § 1 daného zákona, který je úvodním obecným ustanovením. V důsledku neaplikace ust. § 2 odst. 5 zákona o urychlení infrastruktury, které nepochybně je ve vztahu k s. ř. s. *lex specialis* vzhledem k výše uvedenému, má soud za to, že předmětná žaloba byla dne 10. 10. 2012 žalobcem podána včas, neboť tak bylo učiněno v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., když žalobci bylo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného doručeno dne 10. 8. 2012. Podmínky pro odmítnutí žaloby dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak soud neshledal.

Dále soud uvádí, že v daném řízení žalobci svědčila žalobní legitimace toliko z hlediska jeho procesních práv a nikoliv i z hmotně právní stránky věci, jak se domáhal žalobce a s čímž nesouhlasila společnost ČEZ, a. s., z pozice osoby zúčastněné na řízení.

Ve vztahu k možné aktivní žalobní legitimaci dle Aarhuské úmluvy a popřípadě v souvislosti s odkazem na směrnici Rady 85/337/EHS soud uvádí následující. V otázce této žalobní legitimace se soud ztotožnil s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010 - 98, rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008 - 316, nebo rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 1 As 7/2011 - 397). Z těchto rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že Aarhuská úmluva nemá povahu „self-executing“ smlouvy, tzn. smlouvy samovykonatelné a přímo aplikovatelné. Ačkoli tedy Aarhuská úmluva nesporně patří do kategorie mezinárodních smluv, které jsou součástí českého právního řádu (tato úmluva byla publikována pod č. 124/2004 Sb.m.s., splňuje podmínky stanovené čl. 10 Ústavy České republiky), v případě, že by stanovila něco jiného než zákon, nebylo by možno uplatnit pravidlo o aplikační přednosti této mezinárodní smlouvy před zákonem. Podle čl. 2 bodu 5 Aarhuské úmluvy se za „dotčenou veřejnost“ považuje veřejnost, která je nebo může být ovlivněna environmentálním rozhodováním, anebo která má na tomto rozhodování určitý zájem, přičemž pro účely této definice se u nevládních organizací podporujících ochranu životního prostředí a splňujících požadavky vnitrostátních právních předpisů předpokládá, že mají na environmentálním rozhodování zájem. Judikatorně pak bylo dovozeno, že nevládní organizace založené za účelem ochrany přírody musí splnit požadavky vnitrostátních předpisů, aby byly považovány za dotčenou veřejnost a měly přístup k soudu dle čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy. Aktivní legitimaci občanského sdružení tedy nelze dovozovat přímo z Aarhuské úmluvy.

Dle názoru soudu rovněž nelze aktivní žalobní legitimaci žalobce dovozovat přímo ze směrnice Rady 85/337/EHS. Aby mohla být žalobní legitimace žalobce dovozována přímo z uvedené směrnice, musely by dle soudu být splněny podmínky pro přímý účinek této směrnice. K tomu by došlo, pokud by uvedená směrnice nebyla ve stanovené lhůtě řádně implementována do vnitrostátního právního řádu. Dle názoru soudu došlo k řádné

implementaci uvedené směrnice. Implementace této směrnice se projevuje dle soudu zejména v ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, který umožňuje přístup dotčené veřejnosti k informacím a do příslušných správních řízení a odvozeně přes účastenství ve správním řízení i možnost dovolávat se příslušného soudního přezkumu velice široce a stanoví pouhou minimalistickou podmínku o tyto informace jednoduchým způsobem požádat a do předmětných správních řízení se po obdržení informace o jejich vedení přihlásit. Rovněž se implementace projevuje dle soudu v ust. § 23 zákona o EIA, které umožňuje za splnění konkrétních podmínek občanským sdružením účastenství v navazujících správních řízeních, ve kterých bylo využito dokumentace nebo posudku, a rovněž umožňuje domáhat se občanským sdružením, jejichž předmětem činnosti je ochrana životního prostředí, veřejného zdraví nebo kulturních památek, v rámci soudního přezkumu zrušení rozhodnutí navazujícího na oznámení, dokumentaci či posudek. Dle názoru soudu tedy nejsou dány podmínky, aby se žalobce mohl domáhat aktivní legitimace přímo s odkazem na citovanou směrnici.

Dle názoru soudu tedy nelze vzhledem k výše uvedenému v žalobcově případě dovozovat s odkazem na Aarhuskou úmluvu nebo na směrnici Rady 85/337/EHS jeho aktivní legitimaci ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. ani ust. § 66 odst. 3 s. ř. s.

Naopak soud souhlasí s názorem žalobce, že je dána jeho aktivní žalobní legitimace ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. V citovaném ustanovení je uvedeno, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odst. 1 citovaného ustanovení, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Při podávání procesních námitek se žalobce musí pohybovat v mezích svého předmětu činnosti, který vyplývá z jeho stanov, tj. přípustné jsou z jeho strany jen takové námitky, které se týkají ochrany životního prostředí, přírody a krajiny. Samy stanovky však nemohou účastenství žalobce ve správním řízení založit. Další nutnou podmínkou pro přiznání postavení účastníka ve správním řízení je existence zákonného ustanovení, které přiznává občanským sdružením jako právnickým osobám v souvislosti s některou z činností v těchto stanovách uvedenou účastenství ve správních a navazujících soudních řízeních.

Právě předestřené názory soud naposledy vyslovil ve svém rozsudku ze dne 30. 12. 2013, č. j. 40 A 4/2012 – 238, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 As 6/2013 – 96, který je dostupný na www.nssoud.cz. Žalobce ve své replice nepříhodně poukazoval mj. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, když toto rozhodnutí se zabývalo aktivní legitimací občanských sdružení ve vztahu k návrhům na zrušení opatření obecné povahy, tj. aktivní legitimací ve smyslu ust. § 101a s. ř. s. Právě vyslovené názory soudu o tom, že žalobci v daném řízení svědčí jeho aktivní žalobní legitimace „toliko“ ve smyslu ust. § 65 odst. 2 s. ř. s., a to z pohledu jen jeho procesních práv, přitom nikterak nekolidují ani s nedávno vyhlášeným nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, který se rovněž zabýval aktivní legitimací občanských sdružení ve vztahu k návrhům na zrušení opatření obecné povahy, tj. aktivní legitimací ve smyslu ust. § 101a s. ř. s., přičemž z tohoto nálezu neplyne, že by došlo k překonání judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu ohledně aktivní legitimace občanských sdružení mimo jejich aktivní legitimaci ve smyslu ust. § 101a s. ř. s., kdy je konzistentně judikováno, že občanským sdružením svědčí jejich aktivní žalobní legitimace „toliko“ ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. a jen z pohledu jejich procesních práv. V daném případě tak žalobci příslušelo namítat porušení

pouze jeho procesních práv ve správním řízení, popř. v procesu EIA, jež bylo završeno vydáním stanoviska EIA.

Jelikož soud neshledal překážky bránící v meritorním přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, tak napadené rozhodnutí proto přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ve vztahu k námitce nepřiměřeně krátké lhůty určené stavebním úřadem pro podání námitek v řízení o povolení stavby KO EPR II soud uvádí, že námitky v tomto směru nevyhodnotil jako důvodné. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona je zakotveno, že pokud stavební úřad upustí od ústního jednání, tak určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, v níž mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci uplatnit své námitky popř. důkazy, spolu s upozorněním, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám či důkazům nebude přihlíženo. V daném případě stavební úřad v oznámení ze dne 13. 3. 2012, č. j. SÚ-60214/2011/KJ, stanovil, že účastníci mohou uplatnit své námitky nejpozději do 4. 4. 2012, přičemž dané oznámení bylo žalobci doručeno již dne 16. 3. 2012, takže na podání námitek měl 19 dnů, tj. takřka lhůtu dvojnásobně delší než zákon minimálně vyžaduje, což mu dozajistě umožňovalo řádně uplatnit jeho procesní práva i s přihlédnutím ke složitosti věci. Lhůta pro vyjádření ve smyslu ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona byla stanovena stavebním úřadem adekvátně, když ten musel zároveň brát v potaz celkovou lhůtu pro vydání rozhodnutí, která je zakotvena v ust. § 71 správního řádu a také musel dbát na zásadu rychlosti správního řízení, která je zakotvena v ust. § 6 odst. 1 správního řádu. Bylo čistě věcí žalobce, že do podkladů rozhodnutí se rozhodl nahlížet až v poslední den 19 denní lhůty, tj. dne 4. 4. 2012. V předmětné věci z obsahu správního spisu vyplývá, že do procesu povolování předmětné stavby se žalobce aktivně zapojoval již od samého počátku, a proto ten byl s většinou podkladů již seznámen, a to již v řízení, jehož výsledkem bylo vydání územního rozhodnutí či změny integrovaného povolení. Jestliže žalobce využil svého práva nahlížet do předmětného správního spisu až v poslední den lhůty určené pro uplatnění námitek, nelze tuto skutečnost klást k tíži správního orgánu. Ostatně ani sám žalobce, který své námitky stihl uplatnit ještě tentýž den, kdy nahlížel do správního spisu, tj. dne 4. 4. 2012, na neadekvátnost poskytnuté lhůty nikterak nepoukázal. Ke stanovení nové lhůty dal žalobce podnět až po uplynutí dalších 12 dnů, a to v dodatečné žádosti o stanovení nové lhůty k podání námitek ze dne 16. 4. 2012. na což bylo stavebním úřadem adekvátně reagováno. V této souvislosti nelze nezmínit, že žalobce v rámci odvolacího řízení vedeném o stavebním povolení sice obecně namítal zkrácení svých procesních práv z důvodu krátké lhůty pro uplatnění námitek, ovšem již nikterak konkrétně neuvedl, k čemu konkrétně se nestihl vyjádřit a v čem fakticky konkrétně mělo dojít ke zkrácení jeho práv. Tataž skutečnost pak nastala i v předmětném řízení před soudem. Pro úplnost soud doplňuje, absence elektronického správního spisu nebránila žalobci

uplatňovat jeho procesní práva, a to vzhledem ke konkrétní osobě žalobce, jenž disponuje několika desítkami svých zaměstnanců a spolupracovníků a jenž má na území České republiky několik poboček, takže pro žalobce nemohl být logistický a časový problém zajistit nahlížení do spisu u stavebního úřadu. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že stavební zákon ani správní řád ani jiný právní předpis neukládá povinnost stavebnímu úřadu vést správní spis v elektronické podobě popř. zajišťovat elektronické verze jednotlivých podkladů včetně velkoformátových technických výkresů, které v předmětné věci tvořily podstatnou část správního spisu.

Taktéž žalobcovu námitku ohledně nemožnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí soud vyhodnotil jako nedůvodnou, a to s ohledem na právě uvedené skutečnosti ve vztahu k námitce nepřiměřeně krátké lhůty určené stavebním úřadem pro podání námitek v řízení o povolení stavby KO EPR II. V daném případě soud neshledal, že by u žalobce došlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu či porušení zásady zákonnosti zakotvené v ust. § 2 odst. 1 správního řádu. V daném případě je nezpochybnitelné, že žalobce využil svého práva nahlížet do správního spisu a rovněž tak využil svého práva uplatnit v řízení své námitky, přičemž tak shodně učinil dne 4. 4. 2012, tj. v době, kdy byly již veškeré podklady správního rozhodnutí shromážděny a další již následně doplňovány nebyly. Tomuto závěru ostatně svědčí fakt, že sám žalobce v řízení před soudem netvrdil, že by mu některý z konkrétních podkladů nebyl znám.

Rovněž žalobcovu námitku ohledně nezákonnosti upuštění od ohledání na místě a od ústního jednání soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Skutečnost, že stavební úřad využil možnosti dané mu ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona a upustil od ohledání na místě a od ústního jednání, totiž nic nemění na skutečnosti, že žalobci byla stejně jako ostatním účastníkům řízení stanovena dostatečně dlouhá doba k tomu, aby uplatnil v řízení své námitky a popř. navrhl nové důkazy. Podmínky pro upuštění od ohledání na místě a od ústního jednání jsou stanoveny v ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona, přičemž v daném případě dle názoru soudu byly tyto podmínky naplněny, když poměry staveniště byly zcela jistě známy stavebnímu úřadu a žádost o vydání stavebního povolení poskytovala dostatečné podklady pro posouzení stavby, což stavební úřad náležitě rozvedl ve svém vyjádření ze dne 18. 4. 2012, kterým bylo reagováno na žalobcovu dodatečnou žádost o nařízení ústního jednání ze dne 16. 4. 2012. Skutečnost, že poměry staveniště byly stavebnímu úřadu dobře známy, byla dána tím, že stavební úřad ohledně stavby KO EPR II již vedl předcházející územní řízení. Vzhledem k tomu, že stavební úřad je ze své předcházející úřední činnosti s celým komplexem elektrárny Prunéřov dobře obeznámen, nelze v tomto jeho postupu shledávat ani vybočení z mezí správního uvážení, jak namítal žalobce. Navíc žalobce svůj požadavek na konání ústního jednání nevznesl okamžitě po obdržení oznámení o zahájení stavebního řízení, což nastalo dne 16. 3. 2012, jak již soud uvedl výše, a dokonce tak neučinil ani v rámci lhůty 19 dnů poskytnuté mu stavebním úřadem pro uplatnění námitek, tj. do 4. 4. 2012, když tak učinil až dne 16. 4. 2012, na což bylo ze strany stavebního úřadu adekvátně reagováno jeho vyjádřením ze dne 18. 4. 2012, v němž byl žalobce podrobně seznámen s důvody, které stavební úřad vedly k tomuto procesnímu postupu.

Dále soud uvádí, že jako nedůvodnou vyhodnotil i námitku žalobce ohledně chybějící dokumentace EIA ve spisovém materiálu stavebního úřadu, když žalobce zastává nesprávný názor, že správní spis stavebního úřadu měl obsahovat celou dokumentaci EIA k záměru KO EPR II. Je tomu tak proto, že tato povinnost nevyplývá správním orgánům ani ze stavebního

zákona, ani ze zákona o EIA, který transponoval žalobcem odkazovanou směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2011/92/EU, přičemž čl. 5 až 7 této směrnice podmínky pro jejich přímou aplikovatelnost nesplňují, jelikož ponechávají plně na jednotlivých členských státech, jakým konkrétním způsobem budou provedeny do vnitrostátních předpisů. Tomuto závěru soudu ostatně svědčí i skutečnost, že podle ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA je pro navazující správní řízení podkladem pouze stanovisko EIA a nikoliv celá dokumentace EIA. Je tomu tak proto, že stanovisko EIA je podkladem zejména pro územní řízení, v jehož rámci se uplatňuje většina námitek týkajících se procesu EIA a stanoviska EIA. Stanovisko EIA k záměru KO EPR II přitom v daném případě bylo součástí správního spisu a bylo i podkladem pro prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu i žalobou napadeného rozhodnutí. V daném případě nebyl dán žádný důvod k tomu, aby byla do spisu doplňována celá dokumentace EIA. V této souvislosti navíc nelze nezmínit, jednak že z obsahu správního spisu vyplývá, že dokumentace EIA k předmětné stavbě KO EPR II byla od počátku zveřejňována způsobem umožňujícím dálkový přístup, a to pomocí internetu, a jednak že ze žalobní argumentace žalobce je zjevné, že žalobce byl s obsahem dokumentace EIA k předmětné stavbě KO EPR II náležitě obeznámen již v rámci samotného procesu EIA, tak i v navazujícím územním řízení, čímž bylo v předmětné věci po faktické stránce zamezeno potencionálnímu porušení procesních práv žalobce.

Žalobce v dané věci rovněž neopodstatněně namítal nezákonnost vypořádání jeho námitek ze dne 4. 4. 2012 ze strany stavebního úřadu. Pro vyhodnocení námitek žalobce v tomto směru je určující dikce ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona, z něhož i dle judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá (k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne 12. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011 – 127), že aby se jednalo o námitku ve smyslu ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, musí jednak mít námitka věcný rozsah, tj. námitka musí směřovat vůči projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, a jednak musí mít námitka osobní rozsah, tj. účastník musí tvrdit přímé dotčení na svém vlastnickém právu, případně právu založeném vlastnickou smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právu odpovídajícímu věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě. Žalobce přitom ve svých námitkách ze dne 4. 4. 2012 netvrdil žádné, natož pak přímé dotčení výše specifikovaných práv, přičemž dotčení těchto práv nevyplývá ani z žádných jiných informací nebo podkladů předložených ve stavebním řízení. To je odrazem toho, že žalobce je občanským sdružením a předmětného stavebního řízení se neúčastnil z titulu dotčení svých vlastnických práv či jiných práv, tj. ve smyslu ust. § 109 stavebního zákona, nýbrž jeho účast byla dána „pouze“ ve smyslu ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny a ve smyslu ust. § 23 odst. 9 zákona o EIA. Na základě výše uvedených skutečností soud v tomto směru uzavírá, že posouzení žalobcových námitek stavebním úřadem bylo v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu velice detailně odůvodněné, věcně správné a plně odpovídalo dikci ust. § 114 stavebního zákona a také korespondovalo i judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu. Proto ani původní žalovaný ničím nepochybil, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí aproboval postup stavebního úřadu, který neignoroval žalobcovy námitky, jak nepodloženě tvrdil žalobce. Na tomto místě soud dodává, že v případě žalobcových námitek, které brojily proti údajným vadám předcházejícího procesu EIA a které současně nesouvisely s předmětem stavebního řízení, když je navíc žalobce uplatňoval již v územním řízení, že stavební úřad ve smyslu ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona legitimně nepřihlížel, přičemž podstatné je to, stavební úřad tento svůj procesní postup ve svém rozhodnutí zdůvodnil.

Dále soud uvádí, že jako nedůvodnou vyhodnotil i námitky žalobce ohledně neprovedení jím navrhovaných důkazů, které měly údajně prokázat nedostatek uhlí pro záměr KO EPR II po celou dobu jeho životnosti. Správní orgány obou stupňů se těmito námitkami v rámci své rozhodovací činnosti zabývaly, přičemž uzavřely, že otázka množství uhlí a jeho kvality byla předmětem procesu EIA, není předmětem stavebního řízení a je dostatečně zajištěna rozhodnutím o změně integrovaného povolení, do něhož byla převzata podmínka ze stanoviska EIA závazně ukládající, aby zařízení využívalo uhlí vytěžené v rámci územních ekologických limitů stanovených usneseními vlády s tím, že námitky žalobce v tomto směru uplatněné v rámci řízení o změně integrovaného povolení byly ze strany správních orgánů na úseku integrované prevence shledány nedůvodnými. Tento správními orgány tvrzený skutkový stav přitom plně odpovídá obsahu správního spisu. Dle názoru soudu podmínky pro hospodárné využití uhlí pro záměr KO EPR II po celou dobu jeho životnosti tak byly závazně a vymahatelně stanoveny, a to tak, že provoz záměru KO EPR II není závislý na územních ekologických limitech stanovených usneseními vlády č. 444/1991 a č. 1176/2008. Prověřování zásob popř. i kvality uhlí pro záměr KO EPR II po celou dobu jeho životnosti výhradně z uhelného dolu Nástup - Tušimice není předmětem stavebního řízení, když je věcí podnikatelského rizika zajištění dostatečného množství paliva pro záměr KO EPR II po celou dobu jeho životnosti. Provedení dokazování ohledně stavu zásob popř. i kvality uhlí z uhelného dolu Nástup - Tušimice pro záměr KO EPR II po celou dobu jeho životnosti tak bylo za daného stavu nadbytečné, když zjevně nesouviselo s předmětem stavebního řízení a šlo nad jeho rámec včetně navazujícího odvolacího řízení. Navíc je třeba zmínit, že námitky ohledně množství a kvality uhlí byly v daném stavebním řízení ve smyslu ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřipustné, když je bylo možno uplatnit v územním řízení k záměru KO EPR II, což žalobce učinil.

Ani žalobcovy námitky ohledně nezohlednění podmínek č. 1, č. 2, č. 5 a č. 36 stanoviska EIA ve stavebním řízení soud nevyhodnotil jako důvodné. K námitkám žalobce v tomto směru soud uvádí, že nepřevzetí dotyčných podmínek stanoviska EIA bylo ze strany stavebního úřadu i původního žalovaného legitimní a bylo jimi odůvodněno, a to jejich přímou návazností na řízení o změně integrovaného povolení, jak vyplývá z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Správní orgány obou stupňů byly dle zákona o EIA povinny pouze zpracovat podmínky ze stanoviska EIA do svého stavebního povolení, případně odůvodnit, proč tak neučinily, jak vyplývá z ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA. Této povinnosti stavební úřad i původní žalovaný dostáli, jak již soud konstatoval výše. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že stavební úřad pečlivě provedl rozbor jednotlivých podmínek stanoviska EIA, přičemž přesně identifikoval ty, které byl povinen zahrnout do podmínek stavebního povolení, a vedle toho přesně identifikoval i ty, které nezahrnul do podmínek umístění stavby s podrobným zdůvodněním. Podmínka č. 1 a č. 2 stanoviska EIA se týkala kompenzačních opatření a čisté tepelné účinnosti, které věcně zjevně spadají do předmětu řízení o změně integrovaného povolení. Podmínka č. 5 a č. 36 stanoviska EIA se týkala dostatečného zajištění uhlí, což rovněž spadá do předmětu řízení o změně integrovaného povolení. Nepřevzetím podmínek č. 1, č. 2, č. 5 a č. 36 stanoviska EIA, které soud vyhodnotil jako legitimní, se pak původní žalovaný zabýval s řádným zdůvodněním v žalobou napadeném rozhodnutí. Náležitě odůvodněný nesouhlas s žalobcovými námitkami vylučuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a nezkracuje žalobce na jeho procesních právech. Žalobce by měl mít na paměti, že dle ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA nemusí být správním orgánem zahrnutý do jeho rozhodnutí, pro které je stanovisko EIA

jedním z odborných podkladů, veškeré podmínky týkající se ochrany životního prostředí, které stanovisko EIA obsahuje. Pokud tedy stavební úřad provedl rozbor jednotlivých podmínek stanoviska EIA a přesně identifikoval ty, které se týkaly provádění stavby a které je tudíž povinen zahrnout do podmínek pro provedení stavby a které nikoliv, a následně tento svůj postup řádně zdůvodnil, nelze jeho postup označit za nezákonný. Z žalobcových námitek v tomto směru vyplývá, že jejich podkladem je toliko nesouhlasná polemika žalobce s věcnou stránkou nezahrnutí všech podmínek stanoviska EIA stanoviska EIA do stavebního povolení. Námitky hmotněprávního rázu ovšem žalobci nepřísluší, jak již soud konstatoval výše.

Žalobce dále nedůvodně namítal, že stavební úřad pochybil, pokud vydal územní a stavební rozhodnutí, aniž by pro předmětný záměr proběhlo posouzení dle směrnice CCS. V době rozhodování správních orgánů obou stupňů neexistovalo žádné přímo aplikovatelné právní ustanovení, které by zakotvovalo povinnost provést posouzení předmětného záměru ve smyslu čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU, o průmyslových emisích, což byl původně čl. 9a směrnice č. 2001/80/ES vložený do čl. 33 směrnice CCS, a proto žalobcem odkazovaný čl. 33 směrnice CCS (resp. čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU, o průmyslových emisích) nezakládá správním orgánům ani stavebníkovi ve vztahu k aktuálně projednávanému záměru žádné konkrétní povinnosti. Navíc lhůta pro transpozici dotčeného ustanovení směrnice uplyne členským státům až dne 7. 1. 2013. Faktem tak je, že směrnice CCS ani čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU nenaplnují základní podmínky bezprostřední aplikovatelnosti, jelikož předmětná ustanovení nevykazují dostatečnou přesnost a bezpodmínečnost. Navíc dle čl. 33 směrnice CCS je zřejmé, že se vztahuje jen na spalovací zařízení o jmenovitém elektrickém výkonu nejméně 300 MW, pro která byla původní stavební povolení popř. původní povolení k provozu udělena po vstupu směrnice CCS v platnost, což nastalo dne 25. 6. 2009. V daném případě stavební povolení pro elektrárnu Prunéřov II bylo vydáno stavební povolení v 80. letech 20. století, a tudíž se povinnost provedení dodatečného hodnocení kritérii směrnice CCS na záměr KO EPR II nevztahuje.

Žalobce rovněž nedůvodně namítal nezákonnosti stanoviska EIA a jemu předcházejícího procesu EIA. Ve smyslu ust. § 10 odst. 3 zákona o EIA je stanovisko EIA odborným podkladem pro navazující rozhodnutí, ovšem není závazným stanoviskem dle ust. § 149 odst. 1 správního řádu, u něhož by správní řád umožňoval provést nápravu v územním řízení či následném stavebním řízení. Správní orgány obou stupňů neměly pravomoc k samostatnému přezkumu zákonnosti žalobcem napadeného stanoviska EIA, zákonnosti jednotlivých podkladů stanoviska EIA, natož k přezkoumání procesu EIA, jenž vydání tohoto stanoviska předcházela, včetně procesních postupů příslušných úřadů vydávající podkladová stanoviska. Pokud by tak stavební úřad a původní žalovaný učinili, uplatňovali by tím po faktické stránce dozorcí pravomoc vůči jim nepodřízeným orgánům veřejné správy. K přezkumu procesu EIA v době rozhodné byly kompetentní „toliko“ správní soudy, a to v rámci přezkumu územních rozhodnutí popř. stavebních povolení. Správní orgány obou stupňů byly dle zákona o EIA povinny pouze zpracovat podmínky ze stanoviska EIA do svého rozhodnutí o umístění stavby, případně odůvodnit, proč tak neučinily, jak vyplývá z ust. § 10 odst. 4 zákona o EIA a jak již soud konstatoval výše. Z judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stanovisko EIA je v první řadě podkladem pro územní řízení, a proto by zákonnost stanoviska EIA a jemu předcházejícího procesu EIA měla být přezkoumávána především v řízení o žalobě proti územnímu rozhodnutí. To však neplatí absolutně, když v rozsahu, v němž se stanovisko EIA dotýká přímo předmětu řízení o integrovaném povolení resp. řízení o změně integrovaného povolení by mělo být dotyčné

stanovisko EIA v těchto aspektech přezkoumáváno v rámci předmětného soudního řízení nebo v rámci soudního řízení vedeného pod sp. zn. 15 A 12/2012 (žaloba proti rozhodnutí o změně integrovaného povolení). V této souvislosti je třeba pro úplnost uvést, že pokud byly žalobcovy námitky věcně projednávány v územním řízení, tak již nelze takovéto námitky s odkazem na ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona opětovně přezkoumávat ve stavebním řízení. Stavební úřad a původní žalovaný proto nepochybili, pokud námitky žalobce směřující do procesu EIA, které ovšem bezprostředně nesouvisely s předmětem stavebního řízení a které již žalobce uplatnil v územním řízení, vyhodnotili ve smyslu ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona jako nepřípustné námitky. Tento závěr soudu přitom plně koresponduje závěrům obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 – 152, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 5/2013 a také na www.nssoud.cz.

K namítaným zásadním procesním vadám procesu EIA soud předně uvádí, že žalobcovy námitky v tomto směru jsou buď nepřípustné, nebo nedůvodné, přičemž všechny žalobcovy námitky byly zohledněny či alespoň vypořádány již v procesu EIA, nebo v územním řízení nebo v integrovaném stavebním řízení nebo v řízení o změně integrovaného stavebního povolení v závislosti na jejich vazbě k jednotlivým řízením. Na tomto místě soud opětovně směrem k žalobci připomíná, že pokud nebylo v jednotlivých správních řízeních žalobcovým námitkám vyhověno, tak to automaticky nevede k zásahu do žalobcových procesních práv s poukazem na již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2014, č. j. 6 A 49/2002 – 41, který je dostupný na www.nssoud.cz.

V rámci zásadních procesních vad procesu EIA žalobce ve stavebním řízení a předmětném soudním řízení namítal shodně jako prvně v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012) porušení ust. § 6 odst. 4 a odst. 8 odst. 1 zákona o EIA spočívající v nepředložení nástinu studovaných variant a varianty splňující tzv. nejlepší dostupné techniky. Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že žalobce zastává nesprávný názor o tom, že společnost ČEZ, a.s., byla ve smyslu ust. § 6 odst. 4 zákona o EIA povinna zpracovat varianty řešení svého záměru, když z ust. § 6 odst. 4 zákona o EIA toliko vyplývá povinnost oznamovatele záměru uvést pouze nástin studovaných hlavních variant a stěžejní důvody pro jeho volbu vzhledem k vlivu na životní prostředí. Své povinnosti společnost ČEZ, a. s., dostala, jak je zřejmé z části B.1.5 a části E oznámení záměru i dokumentace EIA, v nichž jsou nastíněny možné varianty řešení s uvedením vlivu na životní prostředí. V daném případě společnost ČEZ, a. s., nebyla povinna zpracovávat varianty řešení svého záměru ani dle ust. § 7 odst. 5 zákona o EIA, když z této zákonné dikce vyplývá, že Ministerstvo životního prostředí mohlo – čili nemuselo – navrhnout zpracování variant řešení záměru, jestliže je jejich provedení prokazatelně účelné a z technických hledisek možné. Tyto podmínky však v posuzovaném případě splněny nebyly, což společnost ČEZ, a. s., v rámci procesu EIA prokázala a což konstatovalo i Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření k námitkám v rámci procesu EIA ze dne 7. 1. 2011, zn. 106793/ENV/10, 107981/ENV/10, a to na str. 1 až 2. V rámci procesu EIA společnost ČEZ, a. s., řádně zdůvodnila a prokázala, že varianta záměru s čistou tepelnou účinností minimálně ve výši 42% namísto uvažovaných 40% by vyžadovala instalaci jednoho nadkritického bloku o velkém jmenovitém výkonu namísto tří podkritických bloků o menším jmenovitém výkonu, přičemž tato varianta by nebyla vhodnou ani účelnou zejména pro nutnost zajistit zálohoování dodávek tepla do přilehlých lidnatých městských aglomerací (Chomutov, Jirkov, Klášterec

nad Ohří), tak aby byly zajištěny stálé dodávky tepla, dále pro nutnost zajištění tzv. podpůrných služeb k zajištění provozu elektrizační soustavy se schopností korekce výkyvů a také by nebyla vhodnou z hlediska dostupných zásob uhlí v dolu Nástup – Tušimice, když životnost nadkritického bloku je cca dalších 40 let, zatímco životnost obnovovaného podkritického bloku je cca dalších 25 let, což odpovídá tamějším zásobám uhlí. Společností ČEZ, a. s., navržená podoba záměru KO EPR II byla v daném případě plně zdůvodněna provozními důvody. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že správní orgán příslušný k procesu EIA nemá pravomoc závazně nařizovat použití určité technologie, když toto rozhodnutí spadá do podnikatelského rozhodování oznamovatele. Je tomu tak proto, že správní orgán příslušný k procesu EIA nemá kvalifikaci k posouzení ostatních faktorů ovlivňující volbu určitého technického řešení vyjma ochrany životního prostředí. Rovněž žalobci nesvědčí právo na volbu podoby záměru, když o této podobě primárně rozhoduje oznamovatel. V předmětné věci se žalobce sice opakovaně domáhal předložení varianty s čistou tepelnou účinností minimálně ve výši 42% namísto uvažovaných 40% s odůvodněním, že dle jeho přesvědčení záměr KO EPR II nesplňuje v tomto parametru tzv. nejlepší dostupné techniky, nicméně pro daný případ je podstatné to, že žalobcova argumentace tzv. nejlepšími dostupnými technikami není záležitostí územního řízení, nýbrž je věcí integrovaného povolení, resp. jeho změny. Pro úplnost ovšem soud považuje za vhodné zmínit, že žalobcovy námitky v tomto směru se ve správním řízení ukázaly jako neopodstatněné, jelikož kogenerace, tj. společná výroba tepla a elektřiny je obecně považována za hlavní kritérium tzv. nejlepších dostupných technik ke snížení emisí množství CO₂ na jednotku vyrobené energie, což výslovně zdůrazňují i referenční dokumenty BREF o tzv. nejlepších dostupných technikách. Dále soud pro úplnost podotýká, že původní žalovaný při posuzování konkrétních tzv. nejlepších dostupných technik pro zařízení KO EPR II v rámci řízení o změně integrovaného povolení (žaloba vedená pod sp. zn. 15 A 12/2012) konstatoval soulad zařízení s tzv. nejlepšími dostupnými technikami, a to pokud se jedná i o parametr čisté tepelné účinnosti, jak je zřejmé z rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje o změně integrovaného povolení ze dne 27. 7. 2011, č. j. 409/ŽPZ/2011/IP-31/Z7/Rc, a to z jeho str. 45, a také následně Ministerstvo průmyslu a obchodu v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí o změně integrovaného povolení, a to na str. 3 jeho vyjádření k tzv. nejlepším dostupným technikám.

V rámci zásadních procesních vad procesu EIA žalobce ve stavebním řízení a předmětném soudním řízení namítal shodně jako prvně v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012) údajné vady posudku v procesu EIA, když především posudek v rozporu s názorem Ministerstva životního prostředí a se závěrem zjišťovacího řízení vychází z toho, že se v případě záměru KO EPR II nejedná o nové zařízení, nýbrž o rekonstrukci, což dle žalobce mělo mít vliv na posouzení splnění parametru čisté tepelné účinnosti ve smyslu příslušného referenčního dokumentu BREF pro nová velká spalovací zařízení – tzv. BREF LCP, přičemž dle žalobce se Ministerstvo životního prostředí nemělo ve stanovisku EIA o závěry posudku vůbec opírat, jelikož ten je dle ust. § 10 odst. 1 zákona o EIA pouze jedním z podkladů pro vydání stanoviska EIA. Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že z námitek žalobce v tomto směru přitom dle názoru soudu není zřejmé, jakým způsobem by mělo být zasaženo do procesních práv žalobce, navíc takovým způsobem, aby to mělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že posouzení tzv. nejlepších dostupných technik v rámci procesu EIA bylo pouze předběžné, v žádném případě však

závazné, jelikož by tímto posouzením Ministerstvo životního prostředí překročilo svoji pravomoc a působnost v procesu EIA. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že posouzení tzv. nejlepších dostupných technik nebylo předmětem procesu EIA, nýbrž až navazujícího řízení o integrovaném povolení resp. řízení o změně integrovaného povolení, když až při povolování určitého konkrétního záměru je nutné nejlepší dostupnou techniku posoudit individuálně s přihlédnutím k dvanácti hlediskům uvedeným v příloze č. 3 zákona o integrované prevenci, kdy kritérium referenčních dokumentů BREF představuje jen jedno z těchto dvanácti hledisek před vydáním integrovaného povolení, přičemž je toliko výchozím zdrojem informací obsahující indikativní a nezávazné hodnoty tzv. nejlepších dostupných technik pro daný průmyslový sektor. Zda lze předmětný záměr označit za instalaci nového zařízení či rekonstrukci stávajícího zařízení ve smyslu BREF LCP, je v procesu EIA skutečností nerozhodnou a z povahy věci nemůže v žádném případě způsobovat vadu posudku či nezákonnost stanoviska EIA či dokonce nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, když záměr KO EPR II splňuje tzv. nejlepší dostupné techniky v případě posuzování jako rekonstrukce stávajícího zařízení, nýbrž i v případě posuzování jako nového zařízení. Ministerstvo životního prostředí přitom při stanovení podmínek stanoviska EIA vycházelo z požadavků dle referenčního dokumentu BREF pro nová spalovací zařízení.

V rámci zásadních procesních vad procesu EIA žalobce ve stavebním řízení a předmětném soudním řízení namítal shodně jako prvně v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012) nedodržení lhůty pro vydání stanoviska EIA, když to bylo vydáno až dne 29. 4. 2010 a tedy cca 4 měsíce po uplynutí zákonné lhůty podle ust. § 10 odst. 1 zákona o EIA. Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že i z těchto námitek žalobce dle názoru soudu není zřejmé, jakým způsobem by mělo být zasaženo do procesních práv žalobce, navíc takovým způsobem, aby to mělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že nedodržení lhůty dle ust. § 10 odst. 1 zákona o EIA z povahy věci mohlo zasáhnout toliko do práv společnosti ČEZ, a. s., jakožto oznamovatele záměru, když teprve po vydání stanoviska EIA bylo možné nadále pokračovat v přípravě záměru včetně uskutečnění územního řízení, a navíc když lhůta zakotvená v ust. § 10 odst. 1 zákona o EIA je lhůtou pouze pořádkovou, s níž zákon o EIA nespojuje žádné následky. Vydání stanoviska EIA po lhůtě dle ust. § 10 odst. 1 zákona o EIA tak nemá za následek nezákonnost tohoto stanoviska EIA a z povahy věci nevede ani k porušení žalobcových práv.

V rámci zásadních procesních vad procesu EIA žalobce ve stavebním řízení a předmětném soudním řízení namítal shodně jako prvně v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012), že stanovisko EIA vychází z podkladů vypracovaného po uplynutí lhůty a bez vyjádření veřejnosti, když studie DNV byla dokončena dne 17. 3. 2010 a zveřejněna dne 18. 3. 2010, čili poté, co proběhlo veřejné projednání záměru KO EPR II, které se uskutečnilo dne 3. 12. 2009, navíc když studie DNV byla předložena pouze v anglickém jazyce a v českém jazyce byl zajištěn pouze jednostránkový souhrn jejích závěrů. Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že zákon o EIA nezakotvuje právo veřejnosti vyjadřovat se ke všem potencionálním podkladům stanoviska EIA ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, což má odraz v tom, že v procesu EIA se až na výjimky nepostupuje dle správního řádu. Navíc žalobce by měl mít na paměti, že může účinně namítat pouze zkrácení svých vlastních

procesních práv a nikoliv hájit zájmy třetích osob či široké veřejnosti, což konstatoval i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 11. 12. 2008, č. j. 8 As 35/2008 – 97, který je dostupný na www.nssoud.cz. Pro vyhodnocení námitek žalobce v tomto směru jako nedůvodných je pak podstatné i to, že studie DNV v daném případě nebyla klíčovým podkladem pro stanovisko EIA, když tuto studii zadalo Ministerstvo životního prostředí v reakci na opakované námitky ekologických aktivistů včetně žalobce ohledně toho, že záměr KO EPR II nesplňuje tzv. nejlepší dostupné techniky stanovené referenčními dokumenty BREF, a to za účelem prověření dosavadních závěrů zaujatých v procesu EIA. V daném případě přitom studie DNV nikterak nezměnila dosud zjištěný skutkový stav věci, když Ministerstvo životního prostředí vyžádalo její zpracování pro ověření, zda skutkový stav byl náležitě zjištěn ve smyslu ust. § 3 správního řádu (aspekt dodržení zásady materiální pravdy) pro předběžné posouzení souladu záměru KO EPR II s tzv. nejlepšími dostupnými technikami. Ostatně to, že studie DNV byla pro Ministerstvo životního prostředí pouze další technickou podporou pro vydání stanoviska EIA, dokládá vyjádření Ministerstva životního prostředí k námitkám v rámci procesu EIA ze dne 7. 1. 2011, zn. 106793/ENV/10, 107981/ENV/10, a to na str. 2, přičemž nepřinesla žádné nové informace oproti dosavadním výsledkům projednávaným v procesu EIA. Z tohoto důvodu nebylo nutné studii DNV za daného stavu překládat do češtiny v kompletní podobě, když Ministerstvo životního prostředí zveřejnilo souhrn jejích závěrů v českém jazyce na svých internetových stránkách bezprostředně po vypracování studie DNV. Toto zveřejnění ostatně připouští i samotný žalobce v předmětné žalobě, který se řádně prokazatelně seznámil se studií, neboť námitky související s touto studií vznášel, jak v územním řízení, tak i v řízení o integrovaném povolení či o jeho změně. Nicméně skutečností je, že po formální stránce měla být studie DNV projednána v procesu EIA, což se nestalo, ovšem po faktické stránce došlo k zanedbatelnému zásahu do žalobcových procesních práv, kdy tento zásah neměl takovou intenzitu, aby způsobil nezákonnost stanoviska EIA či nezákonnost územního rozhodnutí či stavebního povolení či změny integrovaného povolení, když ne každá zjištěná vada správního řízení je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, jak soud již zmínil shora s poukazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2010 - 101. Při učinění právě vysloveného dílčího závěru soud přihlížel k tomu, že na základě studie DNV nedošlo k žádné změně dosud zjištěného skutkového stavu a žalobce měl faktickou možnost se se studií DNV seznámit a měl možnost na ni reagovat, čehož ostatně žalobce plně využil, jak již bylo zmíněno shora.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce ve stavebním řízení a předmětném soudním řízení namítal shodně jako prvně v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012), že záměr nesplňuje kritéria tzv. nejlepších dostupných technik pro energetickou účinnost. Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že problematika tzv. nejlepších dostupných technik je otázkou mající přímou souvislost s předmětem řízení o integrovaném povolení resp. řízení o změně integrovaného povolení, v nichž se závazně určují konkrétní nejlepší dostupné techniky pro záměr KO EPR II, dále se posuzuje jejich splnění a také se závazně stanovují příslušné emisní limity. Namítat nesplnění tzv. nejlepších dostupných technik ve vztahu k procesu EIA je dle názoru soudu předčasné, čemuž odpovídá skutečnost, že samo Ministerstvo životního prostředí stanovení podmínek EIA vycházelo pouze z předběžného a nezávazného hodnocení tzv. nejlepších dostupných technik, které provedlo v souladu s předmětem zákona

o EIA. Názor o nezákonnosti EIA nelze stavět na tom, že by předmětný záměr neměl splňovat požadavky tzv. nejlepších dostupných technik, když zákon o EIA oproti zákonu o integrované prevenci nestanoví žádné parametry, které by muselo zařízení předkládané oznamovatelem záměru splňovat. Pokud tedy posouzení tzv. nejlepších dostupných technik nebylo předmětem EIA, nemohl být žalobce neprovedením jejich závazného posouzení zkrácen na svých procesních právech. Námitky žalobce v tomto směru proto soud vyhodnotil jako nedůvodné. Navíc podstata těchto námitek má hmotněprávní povahu, a proto žalobce k nim nemá aktivní žalobní legitimaci.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce ve stavebním řízení a předmětném soudním řízení namítal shodně jako prvně v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012) nedostatečné vyhodnocení kumulativních vlivů souvisejících záměrů. Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že v průběhu procesu EIA byly kumulativní vlivy náležitě vyhodnoceny, a to mj. na základě rozptylové studie a podkladů o dalších zdrojích znečištění v okolí s výsledkem, že po realizaci záměru KO EPR II dojde v území k výraznému zlepšení stavu životního prostředí, když zejména dojde k poklesu emisí a celkové emisní zátěže. Pro vyhodnocení této námítky jako nedůvodné je podstatné to, že ve stanovisku EIA Ministerstvo životního prostředí výslovně konstatovalo, že posouzení kumulativních vlivů bylo provedeno v dostatečném rozsahu a se závěrem, že po realizaci stavby KO EPR II dojde v celé oblasti k celkovému poklesu emisí, přičemž tento závěr byl potvrzen v následném vyjádření k námitkám v rámci procesu EIA Ministerstva životního prostředí ze dne 7. 1. 2011, č. j. 10693/ENV/10, 107981/ENV/10. Z žalobcových námitek v tomto směru vyplývá, že jejich podkladem je toliko nesouhlasná polemika žalobce s věcnou stránkou stanoviska EIA. Námitky hmotněprávního rázu ovšem žalobci nepřísluší, jak již soud konstatoval výše.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce ve stavebním řízení a předmětném soudním řízení namítal shodně jako prvně v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012) nesprávné vyhodnocení vlivů na lokality Natura 2000. Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že se jedná o námitky hmotněprávního rázu, které žalobci nepřísluší, neboť se netýkají žalobcových procesních práv, navíc takovým způsobem, které by mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Opět je třeba konstatovat, že z žalobcových námitek v tomto směru vyplývá, že jejich podkladem je pouze nesouhlasná polemika žalobce s věcnou stránkou stanoviska EIA. K tomu soud doplňuje, že námitky žalobce k vyhodnocení vlivů lokality Natura 2000 byly náležitě vypořádány již ve stanovisku EIA a jejich nedůvodnost potvrdilo i Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření k námitkám v rámci procesu EIA ze dne 7. 1. 2011, zn. 106793/ENV/10, 107981/ENV/10, a to na str. 2, se závěrem, že po realizaci záměru KO EPR II dojde k výraznému poklesu emisní zátěže, a proto jsou negativní vlivy na lokality Natura 2000 vyloučeny. Významný vliv na území evropsky významných lokalit nebo ptačích oblastí v rámci soustavy Natura 2000 byl výslovně vyloučen stanoviskem Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 3. 10. 2007, č. j. 175262/07/ZPZ/N-727, z hlediska možného ovlivnění evropsky významných lokalit a ptačích oblastí podle ust. § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. V této souvislosti nelze nezmínit, že v rámci procesu EIA byla ještě zpracována rozptylová

studie, a to nad rámec zákonných požadavků, která tyto vlivy rovněž vyloučila. Závěr o vyloučení vlivů záměru KO EPR II na soustavu Natura 2000 přitom byl ze strany příslušných správních orgánů opakovaně potvrzen i v navazujícím územním řízení, řízení o integrovaném povolení i o jeho změně. Nedůvodnost žalobcových námitek v tomto směru především potvrdil Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ve vyjádření k námitkám v územním řízení ze dne 24. 1. 2011, č. j. 3457/ZPZ/2010/V-1352.3, když se na něj ve smyslu ust. § 136 správního řádu v rámci územního řízení obrátil stavební úřad. Rovněž nedůvodnost žalobcových námitek v tomto směru pak potvrdilo i Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření ze dne 30. 9. 2011, č. j. 68785/ENV/11, 2299/630/11, když se na něj v rámci odvolacího řízení vedeném o územním rozhodnutí dokonce obrátil původní žalovaný s odkazem na ust. § 149 správního řádu. Správní orgány opakovaně jednotně dospěly k jednoznačnému a racionálně zdůvodněnému závěru, že s ohledem na charakter záměru KO EPR II dojde k patrnému poklesu imisní zátěže, a proto jsou negativní vlivy na lokality Natura 2000 vyloučeny.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce ve stavebním řízení a předmětném soudním řízení namítal shodně jako prvně v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012) nesprávné vyhodnocení příhraničních vlivů. Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že se jedná o námitky hmotněprávního rázu, které žalobci nepřísluší, neboť se netýkají žalobcových procesních práv, navíc takovým způsobem, které by mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Opět je třeba konstatovat, že z žalobcových námitek v tomto směru vyplývá, že jejich podkladem je pouze nesouhlasná polemika žalobce s věcnou stránkou stanoviska EIA. Pro úplnost soud považuje za potřebné toliko zmínit, že absence příhraničních vlivů dostatečně vyplývá již ze samotné dokumentace EIA, a to ze str. 232 až 233, přičemž námitky žalobce v tomto směru byly vypořádány se stanoviskem EIA, a to na str. 4 a 13, se závěrem, že v důsledku snížení emisí po realizaci záměru KO EPR II je možnost závažného ovlivnění území či obyvatelstva za hranicemi České republiky vyloučena. Absence příhraničních vlivů přitom byla vyloučena i Ministerstvem životního prostředí ve vyjádření k námitkám v rámci procesu EIA ze dne 7. 1. 2011, zn. 106793/ENV/10, 107981/ENV/10, a to na str. 2. Také je třeba pro úplnost zmínit, že Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření ze dne 25. 7. 2011, č. j. 57083/ENV/11, uvedlo zevrubnou argumentaci, proč nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro přeshraniční posuzování vlivů ve vztahu k Federativním státům Mikronésie.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce ve stavebním řízení a předmětném soudním řízení namítal shodně jako prvně v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012) nevyhodnocení dopadů nedostatku uhlí v dolu Nástup - Tušimice. Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že v procesu EIA byly Ministerstvem životního prostředí ověřeny zásoby uhlí v dolu Nástup - Tušimice, a to na základě údajů poskytnutých společností Severočeské doly, a. s., jakožto provozovatele tohoto uhelného dolu, kdy bylo potvrzeno 275 395 tis. tun vytěžitelných zásob uhlí. Ministerstvo životního prostředí pak v návaznosti na námitky žalobce o nedostatku uhlí pro záměr KO EPR II po celou dobu jeho životnosti z dolu Nástup - Tušimice pak přímo ve stanovisku EIA zakotvilo jednak podmínku č. 36, která ukládá v případě potřeby prověřit zásoby uhlí pro záměr KO EPR II, a jednak podmínku č. 5,

která stanovuje, že záměr bude využívat uhlí vytěžené pouze v rámci územních ekologických limitů stanovenými příslušnými usneseními vlády, jak byly citovány výše. Pro daný případ je pak podstatné to, že původní žalovaný následně podmínku č. 5 stanoviska EIA převzal do podmínek provozu záměru, jak vyplývá z jeho rozhodnutí o změně integrovaného povolení. Navíc již výše bylo řečeno, že je věcí podnikatelského rizika zajištění dostatečného množství paliva pro záměr KO EPR II po celou dobu jeho životnosti.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce ve stavebním řízení a předmětném soudním řízení namítal shodně jako prvně v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012) nesplnění požadavků podle směrnice CCS. Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že v době rozhodování správních orgánů obou stupňů neexistovalo žádné přímo aplikovatelné právní ustanovení, které by zakotvovalo povinnost provést posouzení předmětného záměru ve smyslu čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU, o průmyslových emisích, což byl původně čl. 9a směrnice č. 2001/80/ES vložený do čl. 33 směrnice CCS. Směrnice CCS ani čl. 36 směrnice č. 2010/75/EU nenaplnují základní podmínky bezprostřední aplikovatelnosti, jelikož předmětná ustanovení nevykazují dostatečnou přesnost a bezpodmínečnost. Navíc v době zahájení procesu EIA na záměr KO EPR II, k čemuž došlo dne 6. 6. 2008, kdy bylo předloženo oznámení záměru, směrnice CCS nevstoupila ani v platnost a nebyla ani schválena legislativním procesem v rámci Evropské unie. Vedle toho je třeba zmínit, že stanovisko EIA bylo vydáno dne 29. 4. 2010, a tedy před tím, než uplynula transpoziční lhůta k provedení směrnice CCS do národní úpravy, což nastalo dne 25. 6. 2011. Proto skutečnost, že nebylo provedeno a vyžadováno hodnocení dle předmětné směrnice CCS nemohlo mít vliv na zákonnost procesu přijímání stanoviska EIA. Navíc dle čl. 33 směrnice CCS je zřejmé, že se vztahuje jen na spalovací zařízení o jmenovitém elektrickém výkonu nejméně 300 MW, pro která byla původní stavební povolení popř. původní povolení k provozu udělena po vstupu směrnice CCS v platnost, což nastalo dne 25. 6. 2009. V daném případě stavební povolení pro elektrárnu Prunéřov II bylo vydáno stavební povolení v 80. letech 20. století, a tudíž se povinnost provedení dodatečného hodnocení kritérii směrnice CCS na záměr KO EPR II nevztahuje.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce ve stavebním řízení a předmětném soudním řízení namítal shodně jako prvně v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012) neprůkazné stanovení emisních parametrů záměru. Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám opakuje, že v rozhodnutí o změně integrovaného povolení, o kterém pojednává žaloba vedená u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 12/2012, byly závazně stanoveny emisní limity odpovídající zcela tzv. nejlepším dostupným technikám. Směrem k žalobci soud opětovně připomíná, že stanovisko EIA tvoří pouze podklad pro navazující řízení o integrovaném povolení popř. o změně integrovaného povolení, v jejichž průběhu jsou teprve závazně stanovovány podmínky provozu zařízení KO EPR II včetně příslušných emisních limitů. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že emisní limity pro provoz zařízení stanovuje příslušný stavební úřad v integrovaném povolení. Navíc již výše bylo zmíněno, že realizací záměru KO EPR II dojde k významnému snížení emisí do ovzduší v předmětné oblasti ve srovnání se stavem před realizací záměru KO EPR II. Ze stanoviska EIA v tomto směru jednoznačně vyplývá, že realizací záměru KO EPR II má dojít oproti úrovni roku 2007

ke snížení emisí tuhých znečišťujících látek o 39%, oxidu siřičitého o 57% a oxidu dusíku o 59%. Navíc Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ve vyjádření k námitkám v územním řízení ze dne 24. 1. 2011, č. j. 3457/ZPZ/2010/V-1352.3, ve vztahu ke stanovení emisních parametrů uvedl, že v rámci procesu EIA bylo vzhledem k problematickému stanovení účinnosti nového zdroje a s ohledem na kvalitu ovzduší v Ústeckém kraji zpracovatelem posudku EIA navrženo další snížení výstupních koncentrací znečišťujících látek s tím, že ty pak byly zahrnuty do podmínek stanoviska EIA a následně i do podmínek závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší. Námitky žalobce v tomto směru z výše uvedených důvodů soud proto vyhodnotil jako nedůvodné.

V rámci zásadních věcných vad procesu EIA žalobce ve stavebním řízení a předmětném soudním řízení namítal shodně jako prvně v územním řízení a následně žalobě proti územnímu rozhodnutí (vedená pod sp. zn. 15 A 11/2012) nezákonnost podmínky č. 1 stanoviska EIA – kompenzační opatření k úspoře emisí CO₂. Námitky žalobce v tomto směru tak byly řešeny v územním řízení a v rámci projednávání žaloby proti územnímu rozhodnutí. Pro úplnost soud k těmto námitkám uvádí, že se bezprostředně týkají řízení o změně integrovaného povolení, ve kterém jsou řešeny provozní podmínky a emisní limity záměru KO EPR II, čemuž ostatně odpovídá fakt, že stavební úřad do svého rozhodnutí o umístění stavby nepřevzal podmínku č. 1 stanoviska EIA právě s odůvodněním, že spadá do předmětu řízení o změně integrovaného povolení. Navíc podmínka č. 1 stanoviska EIA nemohla být stanovena v rozporu s tzv. nejlepšími dostupnými technikami, jak chybně dovozuje žalobce, neboť již výše soud poznamenal, že konkrétní nejlepší dostupné techniky pro záměr KO EPR II nebyly v době přípravy stanoviska EIA vůbec závazně určeny.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud uzavírá, že předmětnou žalobu ze všech shora uvedených důvodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Výrok ad II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má pak oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a stávající žalovaný, který sice měl ve věci úspěch, požadoval uhrazení odměny jeho právního zástupce z řad advokátů, což však nelze považovat za důvodně vynaložený náklad. Stávající žalovaný disponuje dostatečným množstvím pracovníků, kteří jej mohli v tomto soudním přezkumném řízení zastupovat a tudíž je soud toho názoru, že se mohl obejít bez cizí právní pomoci.

V daném případě z osob zúčastněných na řízení uplatnila právo na náhradu nákladů řízení toliko osoba zúčastněná na řízení 1), tedy společnost ČEZ, a. s., dle které jsou v předmětné věci dány důvody zvláštního zřetele hodné, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, přičemž z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Společnosti ČEZ, a. s., soud v předmětném řízení neukládal žádné povinnosti, natož takové, aby v souvislosti s jejich plněním jí vznikly nějaké náklady řízení, přičemž soud ani neshledal, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, aby jí přiznal náhradu nákladů řízení za její právní zastoupení v řízení před soudem, když disponuje dostatečným množstvím svých kvalifikovaných pracovníků způsobilých hájit její práva a zájmy nejen ve správních řízeních, jako tomu bylo v předmětné věci, nýbrž i v případných následných soudních řízeních. Soud ani neshledal, že by podaná žaloba měla šikanózní charakter, což by mohlo být důvodem zvláštního zřetele hodným ve smyslu výše citovaného ustanovení. Z tohoto důvodu

soud ve výroku ad III. rozsudku společnosti ČEZ, a. s., nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. prosince 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová